LAVINIA STOICA-GAŢAN •
FĂRĂ DE TINE

Mulţumesc din suflet
tuturor celor care m-au susţinut
şi ajutat, pe diferite căi,
pentru a scoate la lumină,
de sub cerneala tiparului,
aceste versuri.
Voi fi mereu datoare,
atât pentru dragostea de poezie,
cât şi pentru inspiraţie,
maestrului meu
Benone Burtescu.
în memoria tatălui meu, Stoica Napoleon

CUVÂNT ÎNAINTE

Vă invit, stimaţi cititori, să spuneţi împreună cu mine BUNĂ DIMINEAŢA acestui mănunchi de poeme scrise de Lavinia Stoica-Gâţan.

Prin definiţie, prefaţarea înseamnă ceva laudă, ceva aplauze, dar, dintr-un respect frumos faţă de scriitoare şi scriitura ei, ocolesc deliberat acest lucru, după cum şi ea a ocolit, tot conştient, profesionismul cu neajunsurile lui şi parfumarea lor sintetică. Le înlocuim cu bucuria şi sărbătoarea, pentru că, la urma urmei, după câte ştiţi, nu există sau nu există cu adevărat nici o catedră de poetică, nici un doctorat de poeme, nici un institut de fabricare sau prefabricare a lor. Poemul ESTE sau nu, şi iată că în cazul de faţă ESTE.

Ne aflăm, printre aceste poeme, într-o grădină în care adierile nu se pot judeca dincotro şi încotro, iar miresmele nu se analizează după un tabel ştiinţific, ci de la sine, din şinele, cu atât mai frumos când, la fel de natural, în poezia RUGĂ FIERBINTE, rouă, în loc să „coboare", „urcă pe fir de verdeaţă". Vreo motivaţie? Pentru a se contopi cu rouă ce coboară o singură dată, petrecându-se acest lucru în momentul unicei hotărâri care a întors pe partea cea bună destinaţia noastră, adică spre veşnicie, moment în care durerea parcă îşi pierde cumpătul şi încearcă, prefigurată în rouă nu să coboare, ci să urce spre izbăvirea necesară, legată de Izbăvitor -adică de Isus.

în poemele Laviniei, telescopul pentru imagini de printre stele, întru poemizarea lor concretă, este UIMIREA, iar microscopul pentru imagini luate din adâncul insului spre aceeaşi poemizare este MIRAREA, de fapt, singurele manifestări autentice ale omului în faţa dimensiunilor tainice ale iubirii lui Dumnezeu, arătate în lucrarea Lui mântuitoare. Simţim colindarea noastră spre orice departe, dar suntem aici, cu noi, printre noi, un „noi" întreg, aşa cum îl găsim în poemul FĂRĂ DE TINE, în care ipostaza „lipsei" cuiva nu este de acceptat.

Poemele Laviniei ne mai spun că nu este cazul să ne simţim ruşinaţi că, după orice academizare, ne regăsim sau ar trebui să ne regăsim abecedând Biblia copilăreşte de simplu şi natural. Nu atât demonstrarea, cât dovedirea, nu dovedirea, cât arătatul sau, poate şi mai bine, iarăşi MIRATUL şi adMIRATUL în tainele divine - Biblia aşa cum este, cu temele ei care muguresc şi înfloresc în fel şi chip, din particular spre universal, în poemele pe care le ţineţi acum în mână. Suntem rând pe rând Nicodem, Simon din Cirene, Simon Petru şi tot felul de alţi simoni şi nicodemi şi chiar cerbul unei lumi de şase mii de ani însetate, care curând va bea din palmele Domnului apa vieţii veşnice („chiar din palmele Tale", poemul DORINŢA).

Lipsite de rigiditatea performanţei voite, aceste poeme ne scutesc de multe deşertăciuni artistice şi ne devin folositoare: hrană, fapte de viaţă, ca în zicerea „o mulţime de fapte aşteaptă încă nesăvârşite" - autoarea preferând abstractizării estetice binele autentic al iubirii concrete. Cu o privire la părinţii ei, cu alta la copii şi neuitând deloc nici de noi, freamăt între gând şi emoţie, trăit pentru toţi - aşa, poemele de faţă sunt în acelaşi

timp şi de citit în gând, şi de spus de la „amvon", cum se zice, lucru care nu se întâmplă prea des şi oricui. Sună frumos şi-n gând, şi-n inimă, şi nu ştim prin ce taină se vor şi împărtăşite.

Şi, ca să nu vă răpesc din bucuria de a descoperi singuri frumuseţile ce vă aparţin de acum, mă opresc aici, spunând pentru mine, şi îndrăznesc spunând anticipat şi pentru dumneavoastră, BUNĂ DIMINEAŢA Laviniei şi poemelor sale, gândindu-mă la Dimineaţa Veşniciei în prezenţa Domnului, pe care ea ne spune, aşa de frumos, să-L iubim.

Benone Burtescu

FĂRĂ DE TINE

Geneza 44,34

Mai caut pe-aici,

Printre umbrele înserării,
Paşii tăi, fiul meu,
Rătăciţi pe cărările-ascunse ale mării...
Nu-ţi poţi închipui cât îmi este de greu,
Căci fără de tine,
Cum să mă sui acas' la Tatăl meu?!
Mi-aş privi mâinile
Parcă mereu pătate de sânge
Şi-aş auzi în spatele meu
Acelaşi glas ce suspină şi plânge...
Mă vor uimi, poate, cândva în cer,
Atâtea frumuseţi depline,
Dar cât m-ar lovi lipsa ta,
Că nu le poţi privi alături de mine...
Şi în coroana
Pe care mi-o va da Tatăl, cu stele,
Mă vei lipsi de cea mai dragă din ele...
Vino, te rog!
Este chemarea mea din miez de noapte. Mai cred, mă mai rog pentru tine, Să mă auzi de-acolo de departe!...

...Căci nu îţi închipui
Cât îmi este de greu...
Fără de tine,
Cum voi putea vedea faţa tristă a Tatălui meu?!

I
NELĂMURIRE
Doamne,
Sunt bolnav de prea mult timp,
Vezi bine,
Zac pe patul acesta, de ani şubrezit,
Şi nu are nimeni milă de mine...
De fapt,
Doar trupul îmi e mort,
Dar mintea pulsează încă de viaţă,
Se petrec tot felul de lucruri în ea:
Se-ntoarce-n trecut, priveşte-nainte,
Uneori leneveşte, câteodată învaţă...
Dacă-aş putea, Aş vrea să mă arunc şi eu Primul în scăldătoare. Dorinţa îmi este puternică, Dar nu mă ajută mâinile, Nu mă pot baza pe picioare...
Doamne, sunt aici
Cel mai neînsemnat dintre toţi;
Pe undeva însă...
Şi ei sunt ca mine -
Unii nu văd, prea mulţi nu aud,

Oriunde-ai privi: la dreapta, la stânga, Fiecare suspină după ceva, Nici unul din noi nu e bine...
Doamne, ştiu că şi astăzi,
în loc să Te-odihneşti, că e Sabat
Şi aşa se cuvine,
Ţi-ai făcut drum printre necazurile lumii,
Plănuind să oferi
Oricăruia dintre noi marele bine,

Un lucru nu am înţeles totuşi:
Ştiai că sunt un mare păcătos,
Cum de m-ai ales tocmai... pe mine?...
16

APOCALIPTICĂ

însângerat,
Soarele rămăsese răstignit la zenit
Şi nu mai apunea,
Luna răsărise lividă
Şi nu ştia pe ce drum să o ia,
Se iscase un iureş
între toate naţiile pământului,
Un vârtej tulbura în cele patru colţuri
Liniştea fragilă a vântului...
O uşă deschisă de veacuri
Pentru milă şi har,
Undeva în miezul Universului,
Acum se închidea.
între tindă şi altar resemnat
Poporul lui Dumnezeu, în taină, plângea...
Sosise vremea
Când rana de moarte demult vindecată
Să-şi uite durerea,
Iar cei ce-şi spălaseră hainele
în sânge de Miel
Să înveţe pentru ultima dată
Ce înseamnă răbdarea, tăcerea...
17
Negustori de tot felul
îşi vindeau bogăţiile pe-o bucată de pâine,
Se zbăteau cu putere pentru clipa de faţă,
Nici unul nu se mai gândea
La ziua de mâine...
Rătăcit în mulţimea buimacă,
îmi pierdusem identitatea, menirea,
Dar „ceva" mă deosebea cu totul de ceilalţi,
Era un semn de-apartenenţă
Ce-mi garanta chiar existenţa, mântuirea.
Se pare că nimeni nu-1 putea observa,
Dar eu îl simţeam
Ca o pecete pusă-ntre tâmple;
Trebuia să-i caut pe cei asemenea mie,
Să mă retrag încet înspre munte...
Chiar dacă ştiam
Că voi călca peste prăpăstii, prin moarte,
Un gând îmi dădea alinare, speranţă -
De Domnul meu,
Doar ceasul acesta de strâmtorare mă desparte!
18

MONOLOG

Când am întins mâinile pentru a fi pironite,
Deşi nu semănăm,
Noi trei eram aproape la fel...
Eu începusem să mă zbat cu putere,

Dar Cel de lângă mine
Avea un fel de demnitate-n tăcere...
Cum de se poate aşa ceva?
Ce Om o fi El?
Ştiam că eu primesc ce meritam
Şi îmi părea atât de rău de mine,
Dar pe El îl plângeau copii şi femei disperate,
Amintidu-I că le-a umplut vieţile numai de bine;
Era nedrept să fim sub aceeaşi pedeapsă,
Fără să vreau îmi era chiar ruşine —
Cine-i Acesta de nu Se gândeşte
Măcar o clipă la Sine?
L-am auzit când rostea:
„Plângeţi-vă pe voi şi pe copiii voştri,
Nu Mă plângeţi pe Mine!"
Destul de detaşat de propria-mi suferinţă, Priveam uimit la El şi nu înţelegeam De unde-atâta milă, aşa... bunăvoinţă... Aş fi vrut să-I vorbesc

Dar puteam doar să tac, Ce auzeam curgând de pe buzele Lui Era chiar imposibil de crezut: „Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac!"
Deşi muream amândoi - se vedea bine -
Ceva mă făcea să cred cu tărie
Că El - un Nevinovat -
Murea mai întâi pentru... unul ca mine...
Eram şi eu părtaş cu cei ce-L răstigneau,
Păcatele grele îmi mustrau conştiinţa
Dar... pe El îl dureau.
Aş fi vrut să-L rog să mă ierte
Sau poate să-L ajut cu ceva,
De ce-oi fi spus doar:
„Doamne, adu-Ţi aminte de mine
Când vei veni-n împărăţia Ta"?!

ÎNVĂŢĂTORULE
învăţătorule,
Ştiu că eşti o persoană aleasă,
De fapt... ca şi mine,
îmi plac mult semnele pe care le faci,
Se vede clar că Dumnezeu este cu Tine...
Nu trebuie să-mi mulţumeşti
Pentru aceste vorbe frumoase,
Doream să Te întâlnesc mai curând,
Dar nu puteam oricum,
Pe la Templu, prin case...
Noaptea aceasta însă
Este potrivită şi bună,
Vom sta de vorbă pe săturate
Sub clarul luminii din stele şi lună...
Cum?
îmi spui că trebuie să mă mai nasc încă o dată?
Mă faci să râd... sunt prea bătrân
Să mi se întâmple
O astfel de întâmplare ciudată...
E vorba de apă şi Duh
Şi nu doar de mine?

... Uneori eşti prea greu de-nţeles,
Dar Te voi asculta cum se cuvine!..
21
Vorbeşte-mi despre lucruri mai omeneşti
Şi voi crede în Tine,
Nu-mi poţi povesti despre cele cereşti
Decât dacă eşti de acolo,
De sus, din slăvile senine...
Ce spui?
Vei fi înălţat
Cum a fost şarpele ridicat cândva în pustie?!
Nu prea pricep ce rost ar avea,
Nu mai e nimeni
Cu o credinţă atât de curată, de vie.
învăţătorule, nu Te mai osteni
Pentru o cauză aproape pierdută,
Nu vezi că sunt puţini
Cei care Te caută sau care Te-ascultă?!...
Cum poate Dumnezeu să dea pe singurul Său Fiu
Pentru o lume?!
De ce să facă atâta risipă de iubire
Pentru oricine şi mai ales... de oriunde?!
învăţătorule,
Dacă e vorba de judecată, de mântuire,
Atunci... începe cu mine,
N-oi mai avea prea multe zile de trăit,
Dar vreau să mă mai nasc încă o dată
Şi să încep o viaţă nouă - cu Tine!...
22
APROAPE DE CASĂ
E-adevărat!...
Hainele pe noi nu s-au rupt
în picioare, încălţările, deşi vechi,
nu s-au uzat Şi totuşi... cât de trist,
Ce-am avut mai de preţ - credinţa, răbdarea -Ca un abur s-au stins; Prin încercările grele trecute,
fără de urmă... s-au epuizat! Când ne aflam doar la un pas de Canaan, Am rătăcit drumul cel bun, L-am împletit cu cărările noastre-ncurcate Şi am pierdut clipa trecerii dincolo,
spre celălalt liman... Ce pierdere, ce mare păcat! Ne doare acum pasul copiilor noştri îngropat din nou în nisipul acestui pustiu, Vrem ceva mai bun pentru ei, Istoria nu se mai poate repeta Nici mâine, nici mai târziu!
La o mare distanţă în timp, Ne aflăm astăzi şi noi
călătorind pe-acelaşi drum. Haine avem din belşug,
încălţările ne sunt şi ele uşoare, Dar pustia din jur
este din ce în ce mai atrăgătoare... Ce se întâmplă este de neînţeles -Influenţe puternice din afară Ne reţin paşii din mers... Adânc îngropat în suflete însă,
ceva se zbuciumă, Cu cât trece timpul,
mai tare ne doare, Cineva ne tulbură liniştea, Plăcuta nepăsare... Este dorul de ceruri
de noi aproape nebăgat în seamă, Freamătul lui nu cunoaşte durere,
nici teamă, A răbufnit aşa deodată, Pentru că ştie timpul,
cunoaşte ultimul pas. Ascultă glasul său şi priveşte spre cer, O funie de dragoste ţi s-a întins
şi te trece acas'.
24
UNDE E PACE?...
Priveam într-o seară

tăcută, la o fereastră -Nimic mai frumos ca stelele
risipite cuminţi pe bolta măiastră. Şi ascultam o rugă
rostită în şoaptă de-un glas de copil. Incomparabile imagini -O trecere de la divin la umil! Şi totuşi... în faţa lor, Fiinţa se pleacă cuminte şi tace... Aici, undeva între cer şi pământ, Mai este încă o oază de pace!
Pe malul mării înspumate
Plimbându-mă, adesea am zărit
Un pui de pescăruş ascuns timid
Sub vârful retezat al unei stânci;
Puţin mai jos, se agitau
Apele tulburi şi adânci
Şi totuşi... nimic nu putea înnoura
Liniştea acestui pui zgribulit şi stingher -
Ochii lui priveau necurmat
Zborul planat al mamei sale, pe cer.
El ştie că întotdeauna
Mama cu drag la el se întoarce
Şi-n inima lui mică,
E cea mai profundă pace...
Mi se întâmplă să văd uneori printre oameni Atâta nelinişte, răzbunare şi ură, Nu mai contează rasa, culoarea
sau cărui Dumnezeu se închină Este o dezlănţuire a răutăţii Fără egal şi fără măsură! Tot ce este nedrept
pare acum normal să fie aşa, în ritmul acesta frenetic şi absurd Nu se mai poate continua!
Şi totuşi... ascunşi de imaginea aceasta comună.
Există oameni
Pe care nimic din ce e rău nu-i poate schimba.
Hotărârea de pace din inima lor
Nimeni nu le-o poate fura.
Ei sunt ca o privelişte sublimă
Pentru lumile nepătate din cer!
Aceştia vin din necazul cel mare,
Dar poartă pe frunte
iubirea şi pacea Regelui lor!
26

VECINUL

Undeva, la o margine a pământului,
Locuiesc şi eu,
Parcă străin de toate...
Aş vrea să fac deodată marele pas,
Să trec acasă, de cealaltă parte...
Ştiu că voi fi cândva vecin cu Domnul meu,
Dar ce se întâmplă?
Rupt de realitate,
De ce trece timpul acesta atât de greu?!
La o margine a cerului înstelat, Trecând în zbor prin miile de spaţii, Locuieşte şi Tatăl meu, Creatorul, Printre sute de galaxii şi constelaţii... Ar vrea să-Şi aducă aproape Singura planetă de mult rătăcită; Dorul îi este puternic, Inima, de aşteptare, rănită.
Cât peste o clipă vor fi din nou împreună Dumnezeu şi copiii Săi pământeni Vor merge iarăşi mână de mână...
Locuitor al planetei albastre, - oriunde ai fi -Pregăteşte-ţi sufletul de plecare, A mai rămas... o singură zi!

CLIPA ÎNVIERII

Mai este puţin timp

Ce încă cu greu ne desparte
De clipa când uimiţi vom întreba:
Unde îţi este boldul tău, moarte?
Vei fi surprinsă, nepregătită de jale, Când la sunetul unei trâmbiţe, Un glas puternic de arhanghel Va anunţa cu autoritate divină Sfârşitul irevocabil al istoriei tale!
Vei auzi dinspre pământ
Un vuiet ciudat, o mişcare,
Şi de sub valurile vremii îngropate
Vei vedea chipuri de mult adormite
Cum vor prinde iarăşi suflare...
O bucurie cerească
Va înghiţi tot ce-a fost plâns şi suspine
Şi nimeni nu va regreta,
Nimănui nu-i va părea rău, moarte, după tine!
O tăcere cumplită
Va cuprinde totul ca un fior,
Când îngerii slăviţi,
28
Purtând copilaşii pe braţe,
îi vor înapoia acelora
Ce au avut totdeauna inimile sfâşiate de dor!
Fără vorbe prea multe, fără-ncordare,
Ci doar strângeri în braţe,
Popas de iubire...
Şi totuşi, câteva chipuri ceva mai retrase
Stau privind de departe,
Ele nu trăiesc bucuria celor din jur,
Ci un văl de tristeţe-i desparte...
Nu înţeleg ce se întâmplă cu ceilalţi,
Dar nici pentru ele nu au încă răspuns,
Sunt ca o notă discordantă-ntr-o mare-armonie.
Ce trist,
Sunt cei ce L-au străpuns!
înmărmuriţi, peste o clipă
Toţi ochii se îndreaptă spre Isus.
Pentru mulţi,
El e tot ce-au gândit, ce-au sperat,
Pentru alţii,
A fost şi-a rămas... doar „străpuns",
Dar în tot Universul,
O singură imagine rămâne acum,
Doar o trăire:
Dumnezeu a fost
Şi va rămâne-n veşnicie - IUBIRE!
29

TURNUL BABEL

S-au scurs de tot apele
pe suprafaţa pământului, S-a întărit întregul uscat
sub arşiţa soarelui,
sub bătaia vântului... S-au înmulţit şi oamenii de bine, Ideile, gândurile zguduite cumplit de potop Au început să renască acum
din propriile ruine... „Ceva" pluteşte în aer
ca o ameninţare, O teamă nesfârşită de „neprevăzut" Şi-a făcut loc în inimile multora
ca o nouă chemare...

- Haidem să ne zidim o cetate, Un turn cu vârful până la nori! Să ne clădim un nume
Şi să facem dreptate!
- De ce să fim pe-acest pământ împrăştiaţi? Chiar dacă Dumnezeu nu gândeşte aşa, Pentru noi este mai bine să fim laolaltă,
La bine şi la greu - prieteni şi fraţi.
Şi cărămida
le-a ţinut loc de iubire,
30
Şi smoala
le-a ţinut loc de dreptate, Clipă de clipă zidul creştea Precum un vis neîmplinit de libertate.
Interiorul, plin de odăi mobilate, Care mai de care mai spaţioase, Mai elegante, mai frumos aranjate.
Schiţe de prim-ajutor în caz de incendii, Bărci de salvare în caz de potop, Scări de acces, de-ar fi vreun cutremur, Nimic fără noimă sau fără vreun scop!
- Doamne, nu înţelegi?! Oamenii aceştia au prevăzut, totul Şi nu mai au nevoie de Tine. Lasă-i, Te rog, să-şi termine treaba, Nu le încurca limbile tocmai acum, Mai au puţin de lucrat
Şi-o să se termine cu bine!
Dar din cer coborând,
Un fulger
Vârful turnului cu putere-a atins
Şi tot ce-a fost trudit de mâini omeneşti,
Fără de urmă, într-o clipă s-a stins...
- Doamne, în ce limbă trebuia să-Ţi vorbesc Ca Tu să nu acţionezi aşa?!
Şi vezi, nici nu mai am la cine să mă plâng, Pe-aici nu înţelege nimeni vorba mea...

RUGĂ FIERBINTE

Este a treia strajă din noapte
Şi luna, ascunsă printre ferestrele norilor,
îmi strecoară parcă în suflet
Mai multă durere şi teamă...
Unde îmi eşti, Rabuni?!
Picioarele mi-au obosit,
Dar tot ce este în mine
Te strigă, Te cheamă!
Mai îmi pulsează încă în palme
Fierbinţeala din trupul copilului meu,
Ştiu că de nu Te voi găsi mai curând,
Suflarea lui se va stinge
Şi îl voi pierde...
Ah, cât mi-e de greu!...
Am apucat pe drumul acesta
Ce duce spre munte
Mi-am rănit printre pietrele aspre
tălpile goale, Dar nu pot renunţa să Te caut Singura mea salvare
este în mâinile Tale!
32
Când Te-au văzut ochii mei, Zorile mijeau spre dimineaţă, Se mai vedeau câteva stele pe cer Şi, dinspre pământ, Rouă urca pe fiece fir de verdeaţă... Nu departe de mine,
stăteai liniştit, în rugă plecat, De părul des, pe barbă, O chiciură albă frumos Ţi s-a legat. Când am vrut să rostesc primul cuvânt, Tu mi-ai atins cu mâna buzele şi ai zis: „Copilul tău trăieşte, M-am rugat pentru el în noaptea aceasta Şi Tatăl Meu îmi dă totdeauna
ce Mi-a promis!"
Spunând vorbele acestea,
Picături de rouă se prelingeau
De pe faţa Lui pe a mea,
Stropi de viaţă mă-nviorau,
îmi dădeau putere să merg mai departe,

Acolo unde copilul meu trăia...
întors spre casă în fugă,
La jumătatea drumului,
Pentru o clipă, un gând m-a oprit....
Am uitat să întreb dacă El e Isus
Şi, cât de trist,
Nici măcar nu l-am mulţumit!...

O MULŢIME...

O mulţime de fapte aşteaptă
încă nesăvârşite Pe cineva care să intre în ele. Unele sunt uşor de făcut
şi încep cu un zâmbet, Altele cer eforturi mai mari,
dar nu-s deloc grele... Dacă-ţi va cere cineva
un strop ceresc de apă rece, Tu să-i oferi cu drag o vadră plină Sorbind din ea, cel însetat să vadă Cum bunătatea ta îl însenină.
O mulţime de oameni
aşteaptă să primească Fapte ce le-ar aduce fericire... Sunt cei rătăciţi prin spitale,
pe la drumuri şi garduri Şi au nevoie disperată de iubire. Dacă-ţi va cere vreunul din ei
cămaşa de pe tine, Fii binevoitor şi dă-i şi haina, Lasă-i orice, numai să-i fie bine!

O mulţime de îngeri aşteaptă să scrie Faptele bune
ce vor merge cu noi în vecie... Ei vor nota fiecare gest de nobleţe Ce a adus vreodată cuiva bucurie. Nu ezita să dărui din ce ai, Nu refuza nici cea mai umilă rugăminte -Un înger al măririi Aşteaptă să scrie fapte de aur în cărţile de aduceri-aminte!

CÂNTAREA LUI IONA

lona cap.
Ca ploaia aş vrea să curgă acum
De pe buzele mele osanale,
Dar nu-mi pot ridica privirea spre cer,
Sunt prins sub valurile mării
Şi m-au acoperit aici, Doamne,
Toate talazurile Tale!
în strâmtorarea mea,
Abia dacă mai îndrăznesc să-Ţi cer ajutorul,
Sunt copleşit de teamă şi totuşi,
O rugă spusă în taină
îmi va purta către Tine speranţa şi dorul.
Credeam că voi fi lepădat din faţa Ta pe vecie,
Dar Te cunosc atât de bine,
Ştiu că mă ierţi,
Şi nu-mi poţi face lucrul acesta chiar mie!
Ştiu că voi revedea în curând,
Cu bucurie, Templul Tău,
Te voi lăuda de pe treptele lui,
Mă voi lipi de bine
Şi nu voi face nimănui rău.
Căci îmi tânjea sufletul plin de suspine,
Mă-nvăluia adâncul cel mare,
Dar Tu m-ai scos la liman,
M-ai ridicat pe braţe până la Tine!

De aceea, îţi voi aduce în dar jertfe,
Prinos de mulţumire,
îmi voi respecta promisiunile

Şi Te voi asculta doar din iubire.
Cunosc acum, Doamne, mai mult decât oricine,
Că Tu judeci pe oameni,
Dar mântuirea vine întotdeauna de la Tine!
37

CÂND

Când se adună furtuna
din toate părţile lovind, Când tună de răsună în cor depărtările, Fii liniştit..., a sosit vremea
să laşi toate crucile-n urmă Şi să aduni în palme şi în gând
doar binecuvântările!
Când a trecut în forţă prăpădul, Lăsându-ţi pustiite dealurile frumoase
şi triste câmpiile, Nu privi înapoi, la numărul
clipelor grele, Adună mai degrabă în suflet,
chiar de nu-s, bucuriile!
Când crezi că eşti singur Şi-atunci dispreţuit şi alungat, Printre peşterile pământului
căutând o scăpare, Nu dispera din cauza mulţimii
vrăjmaşilor tăi, Adu-ţi aminte că mai ai pe aproape
38
vreo câţiva prieteni, Şi încă Unul din ei e Domnul Cel Tare!
Când vei trece prin
ziua-ncercării finale, Şi-n faţa judecăţii
descoperit vei sta, Nu te încrede în forţele proprii! Păstorul cel bun e cu tine, acolo. Ca pe-un biruitor,
Pe umeri, iar cu drag te va purta!
39

CE CHEMARE!

lui Solomon
Ai fost chemat să fii o binecuvântare,
Peste cei ce trăiesc liniştiţi în ostroavele mării,
Să se reverse de la tine
Valuri bogate de har, de-ndurare...
întreaga lume aşteaptă să vadă în „minunile" tale
Mâna aceea puternică, ce te-a scos din Egipt
Şi care îţi conduce şi acum paşii pe cale!
Ai fost creat să fii o lumină în noapte Pentru cei ce rătăcesc în bezna ignoranţei Şi care nu ascultă încă ale cerului şoapte... Nu privi cu îngrijorare către întunecatul apus, In candela inimii tale, Dumnezeu a turnat ulei de ajuns!
Ai fost încoronat ca împărat din tinereţe,
Şi pentru că ai cerut cum „se cuvine",
Tatăl tău ţi-a dăruit înţelepciune multă,
Bogăţie şi chiar frumuseţe.
Nu risipi nici o fărâmă din ele
Aducând pe înălţimi jertfe ale deşertăciunii!
Rămâi cum ai fost la-nceput,
Copilul acela neîncercat,
Dar supus rugăciunii!
40
Priveşte-n jurul tău şi vezi
Cum toate sunt pieritoare,
Dar, ca să faci din ele doar binecuvântări,
Aceasta a fost şi va fi pentru tine
Cea mai înaltă chemare!
41

SĂ TE ÎNTORCI!

Râuri de dor şi iubire...

Dar până când aceste clipe
Vor avea început,
Mai este un timp!
întoarce-te acasă, la ai tăi,
Şi spune-le şi lor tot ce-ai văzut! Să te întorci la Dumnezeu,
Când fiecare pleacă pe unde îi place,
Este cel mai de preţ lucru din lume
Şi, cât mai e vreme,
Oricine e chemat îl poate face.
Să te întorci la Dumnezeu
Şi să renunţi la tot, chiar dacă doare,
Este ceva atât de frumos,
încât cerul întreg,
Onorat de gândul acesta,
Se-mbracă azi în zori de sărbătoare.
Să îţi întorci privirea spre Calvar
Doar ca să-L vezi pe Domnul murind
Să-ţi ofere iertare,
Este cea mai bună alegere a ta
Ce-ţi va aduce pentru totdeauna salvare.
Pe-acest Isus răstignit
îl vei revedea în curând
îmbrăcat în mărire,
Din palmele-I odată străpunse,
Vor curge din nou înspre tine
42

DE AS PUTEA

De aş putea privi
în umbra întâmplărilor Existenţa unor conflicte
mereu ascunse, Atunci aş cunoaşte
că Domnul luptă pentru mine Cu puterile întunericului
aspre şi nepătrunse.
De aş putea zări
prin furtuna cuvintelor Realitatea falsului
declarat şi rostit, Atunci aş recunoaşte glasul
acelui Duh care-mi spune Tot adevărul
de mult căutat şi gândit.
De aş putea privi
dincolo de perdeaua de nori Marele Sanctuar
şi cartea judecăţii In dreptul numelui meu deschisă, Mi-aş înălţa ochii din nou
44
spre lsus, în palmele Lui, încă o dată, să văd toată iertarea promisă.
De-aş înţelege că foarte curând,
nebănuit de aproape, Istoria cea tulbure a lumii
fără răgaz se va-ncheia, Atunci şi poate numai atunci
aş renunţa şi eu la „toate acestea" Şi mi-aş folosi toţi talantii
cu Tine Doamne-n via Ta!
în gânduri si-n emoţii AŞTEPTĂM El e deja sosit!
Să spună cine ştie
Cât timp ne mai desparte?
în taină se şopteşte:
Va fi cumva la noapte?!...
Aşteptăm ceva
Şi nu ştim ce anume.
înspre amurgul zilei

Acelaşi soare-apune,
Totul se pare calm
Şi linişte e-n toate,
Dar ce se va petrece
în miezul de la noapte?!
De trece şi-astă noapte încet, fără mişcare, Ah, încă este bine, Vai, câtă uşurare... Nimeni nu se întreabă
Şi nimeni nu socoate Oare ce vor aduce Zorii de după noapte?!
Şi ziua trece-n iureş, Iar clipele se scurg, Când să priveşti afară Din nou este amurg. Şi totuşi, fiecare
Aşteaptă un sfârşit.

A FOST NEVOIE

A fost nevoie ca cerul să-şi reverse iubirea în ochii calzi şi cuminţi ai unui copil, In oglindirea unui suflet bun şi curat, învăluit în portul Său... atât de umil.
Era nevoie ca pământul
Să soarbă din ploaia de frumos şi de bine,
Izvorâtă dintr-o inimă de copil,
Dăruit unei lumi în ruine...
Este nevoie încă
De „scara aceea de îngeri"
Coborând din înalt până jos,
în mersul căreia a venit până la noi
Domnul Hristos.
A fost şi va mai fi nevoie în Univers De „Omul acela" blând şi supus, Va fi mereu nevoie printre noi
De inima, de sufletul Copilului Isus...

E SCRIS

E scris în profeţii
Despre tine, Betleeme-Efrata,
îmi povesteau mereu spre seară,
Când mama, când tata...
Măria şi losif, de drum obosiţi,
Căutau un loc de odihnă
Şi nu erau de nimeni primiţi.
Nici o casă frumoasă
Nu şi-a deschis uşa cu drag,
Ca să intre pe ea, spre pământ,
Al cerului Mag,
Şi nu ştia nimeni că-n noapte, târziu,
Se va naşte-ntr-o iesle - Mesia, al cerului Fiu!
Doar dinspre cer, cu bucurie mare,
Cete de îngeri cântau a sărbătoare:
„Slavă lui Dumnezeu în cerul cel sfânt
Şi printre oameni, pace să fie pe pământ!"
Cântecul acesta îl mai aud şi astăzi
Venind dinspre tine, Betleeme-Efrata,
îl aud mereu murmurat de mama, de tata...

MINUNEA NAŞTERII LUI

Când timpul îşi trecu mileniile
Dintr-o parte către cealaltă parte,
Din inima Universului spre Pământ,
Se deschise o pagină nouă de carte
Şi pe ea era scris, cu slove de aur şi de sânge:
„Vremea s-a împlinit,
Copilul Se va naşte-n Betleem -
Şi din pricina Lui, puţini s-or bucura

Şi mulţi vor plânge."
La ceasul hotărât cu mult înainte,
Isus veni aici
Cu chip de prunc - nevinovat şi cuminte -
Era minunea pe care îngerii din cer
O aşteptaseră cu-atâta uimire:
Fiul lui Dumnezeu născut într-o iesle
Departe de tron şi mărire!
Era minunea pe care, acum, păstorii
N-o puteau înţelege întreagă:
Să fie chemaţi tocmai ei
Pe Prinţul divin să-L cunoască, să-L vadă!
Era minunea pe care Tatăl
Cu bucurie şi durere putea s-o privească:
Fiul Său blând şi supus, îmbrăcat în haine umile,
50
Coborât pe pământ,
Planul cel minunat să-mplinească!
Şi dacă-ntr-un necuprins gând de iubire Pentru noi, Cerul a hotărât aşa, Cât de minunat poate fi darul acesta Şi pentru tine, inima mea!? Ar trebui să mulţumeşti Din zori de zi până-n apus, In fiecare cânt şi vers, Şi încă n-ar fi de ajuns!...

FII PREGĂTIT!

Pe la capătul zilei,
spre seară, S-au risipit pe străzi
şi ultimele şoapte... Betleemul cufundat în tăcere Aşteaptă să coboare peste el,
încă o noapte...
Nici o tresărire,
Nici o scânteie care să prevestească Că-n trecerea câtorva ceasuri, Se va împlini aici
cea mai mare minune a lumii -Pe cât de umană, pe-atât de cerească: Fiul lui Dumnezeu, Cel sfânt şi curat, Se va descoperi lumii întregi In chip de prunc, Frumos şi nevinovat!
Oare ce vor spune despre El
Cei ce de mult îl aşteaptă,
Acum, când pentru a păşi pe pământ
A mai rămas doar o singură treaptă?!...
Tăcere... multă tăcere...
Fiul lui Dumnezeu Se va naşte
Departe de onoruri şi slavă,
Dar foarte aproape de dispreţ şi durere.
Nu îl aşteaptă nici o coroană de aur,
Dar are pregătită undeva
o cunună de spini; Nu va purta nici inelul puterii regale, Ci doar nişte răni de ocară
pe frunte şi pe mâini...
Cât de trist, dar cât de-adevărat,
Lucrul acesta chiar aşa s-a-ntâmplat!
Dintr-o clipă într-alta,
Aici pe pământ va avea loc din nou
O altă minune cerească -
Fiul lui Dumnezeu, Cel odată străpuns,
Va îmbrăca în curând
Adevărata Sa mantie regească!
Nu te întreba
Unde să mergi ca să I te poţi închina;
In clipa revenirii Sale pe nori,
Orice făptură-n univers
Şi orice ochi îl va vedea!

Pentru că timpul acesta
încă nu e-mplinit,
Ca să-L întâmpini pe Domnul,
De data aceasta - fii şi tu pregătit!
52
CĂUTARE
Rătăcitori prin lume,
Risipiţi ca stelele spre casă, în noapte,
Paşii mei caută, Doamne,
Drumul până la Tine. E mai departe?
Am auzit din profeţii de Betleemul din ludea
Şi-am tot umblat în fiece casă,
Nu e nici pruncul, nici Măria...
Să mă întorc? E-atât de mult
Până în depărtatul Răsărit şi parcă-aşa,
Fără să-L am pe Isus,
Drumul îmi pare sfârşit...
Să mai aştept o rază?
Să mai ridic ochii spre cer?!
Doamne, cât de singur am vrut să fac totul,
Ca şi cum aş putea să Te am
Fără să cred, fără să sper;
Ridicându-mi privirea,
Am zărit printre mulţimile de aştri
- steaua Ta -Ce aşteaptă de mult să o caut, Să mă las, în noapte, dus de ea.
Da, văd acum peste locul acesta Lumina ei strălucind frumos,
54
Parcă a bună-veste. Să intru aici? în faţa mea nu e decât un staul umil, doar o iesle!
Şi am intrat! în urma mea,
Stelele scânteiau osanale,
Cerul întreg se pleca înaintea dragostei Tale.
Doar eu, rămas în prag să privesc, să ascult,
Te-am aflat în sfârşit, bun Isuse,
Au văzut ochii mei mântuirea Ta!
Cât de mult m-ai iubit, cât de mult...
55
SIMON DIN CIRENE
în acea zi,
Aveam în gând doar lucruri bune: S-ajung devreme în Ierusalim, Să isprăvesc orice lucrare Până ce soarele va apune...
Nu îmi trecea nici o clipă prin minte Că în curând, în mod dramatic, In viaţa mea ceva se va schimba, Că doar peste câteva ceasuri Voi purta pe umeri o cruce Pe-al cărei lemn va fi răstignit Chiar Acela care mă va salva!
Cu puţin înainte de a intra în oraş,
In mijlocul mulţimii furioase L-am zărit!
Nu-mi puteam ridica privirea de la El,
Atât era de zdrobit!
Doar o vorbă am spus
Şi-o mare de glasuri s-a înălţat în faţa mea:
- Te crezi mai bun?
Sau eşti cumva dintre-ai Lui?
Pleacă de-aici!
Vezi-ţi de drum. Nu-i treaba ta!

Până să cumpănesc pe ce drum o voi lua,
Am simţit aruncată pe umeri povara cea grea...
în faţa mea acum,
Lovit, abia păşea Cel condamnat,
Iar eu călcam tăcut în urma Lui... îngândurat...
Aflasem despre El că-i un Om sfânt,
Ştiam că e, de fapt, nevinovat
De ce nu-L scapă, oare, Dumnezeu?!
Poate că nu e El Mesia, Cel de mult aşteptat!...
Aşa gândind, mă văd ajuns
în locul pregătit de răstignire;
Doar pentru câteva clipe,
Isus ridică privirea spre mine
Parcă a recunoştinţă sau a... mulţumire...
Abia într-un târziu am înţeles
Că eu voi mulţumi neîncetat
Aceluia care, murind în locul meu,
M-a mântuit şi m-a răscumpărat.
Sunt fericit că am fost atunci alături de El,
Sufletul meu s-a schimbat,
Viaţa nu-mi va mai fi niciodată la fel;
Voi rămâne pentru totdeauna cu El, lângă El!
57

GOLGOTA

Drumul până la locul răstignirii
Este departe, afară din cetate.
Isus e obosit, dar pe faţa Lui e-atâta demnitate.
Crucea este prea grea
Pentru umerii Lui biciuiţi.
Se-ngrămădesc trecătorii să-L vadă,
Rămân uimiţi...
Acesta este Omul care făcea atâtea minuni?
Unde sunt acuma prietenii Lui buni?!
Nu e nimeni să-I mângâie durerea,
Timpul e pe sfârşite,
Pământul îşi ascunde tăcerea...
Iată, trupul lui Isus este între tâlhari
Răstignit!
Tatăl îşi întoarce privirea!
Cerul a amuţit!
Pe la ceasul al nouălea,
Nori negri se-adună spre Golgota, întunecă zarea,
Zdrobit de durere, soarele îşi schimbă culoarea!
Fiul lui Dumnezeu este de toţi părăsit,
De pe buzele Lui palide se-aud cuvintele:
„Tată, s-a isprăvit!"
Catapeteasma din Templu se rupe de sus până jos, Printre trecători se şopteşte:
58
„Cu-adevărat, Acesta era Hristos!"
Pământul se frământă.
Lumina lumii Se stinse.
Pe crucea de pe Golgota... Isus murise!..
59

CLIPE DE DURERE

Este spre seară,
Luna parcă s-a oprit din frumosul ei mers...
De aici,
De pe zidurile obosite ale oraşului vechi,
Se zăreşte Golgota sângerând. Ce durere!
S-a rupt cea mai melodioasă coardă a
harfei din vastul Univers! îngerii uimiţi, necunoscând sfârşitul
acelui „frumos început", Au stins pe buzele lor greul „vai" al durerii, înlăcrimaţi au amuţit... au tăcut...
Tronul de slavă şi-a frânt strălucirea-n suspine De pe treptele lui lipseşte Cineva Şi Tatăl ştie cel mai bine... CINE... Sanctuarul ceresc, neumbrit în splendoarea-i De durerea nici unui păcat, a nici unui cuvânt, îşi cere jertfa înapoi din proaspătul mormânt!
Dar jos aici, lângă piciorul crucii,
Cine zăboveşte şi plânge?
Chipul este ascuns de lumină,
Doar mâinile se văd şi sunt pătate de sânge...
S-ar putea, tânguindu-se de răul făcut,
Acesta să fie guvernatorul Pilat,
Dar nu, nu e el; l-am văzut mai devreme
60
Când se spăla pe mâini la palat.
Vocea conştiinţei răsunând în ecou îi şoptea:
Nu te mai poţi curaţi! Isus a murit cu aprobarea ta!
Sau poate este Petru, noaptea aceasta
Amintindu-i de clipa când L-a părăsit pe Isus,
Dar nu este el, nesuportând priveliştea,
S-a dus departe... să-şi. înăbuşe singur
al inimii plâns... Nici Iuda nu este - chiar înainte Ca Mântuitorul să fie condamnat A azvârlit preţul argintului prin încăperile
Templului şi s-a dus... Nimeni nu ştie unde a plecat...
Dar Doamne, de ce să mai caut?
Chipul de nu mi se zăreşte,
Mâinile le simt, sunt ale mele,
îmbrăţişate de lemnul crucii,
Aşteaptă sângele Tău să le albească, să le spele.
Ochii, deşi nu se văd, lacrimile sunt ale lor,
Nu se mai potolesc privind în urmă atâta chin,
atâta dor, Şi inima, chiar de nu se aude, este a mea; Ea bate pentru clipa când vei reveni, Atunci, de mă vei chema, voi veni, De mă vei căuta, aici - lângă piciorul crucii -Mă vei afla, Doamne, mă vei găsi.
61

UN SABAT DE ODIHNĂ

Un nou răsărit trezeşte în zori toată natura,
E ziua de Sabat după răstignire...
Dar ce se întâmplă cu soarele,
Ii lipseşte cumva strălucirea, căldura?!
O, nu! El caută surâsul duios
De pe chipul Celui ce 1-a creat,
Dar în zadar... Nu îl află niciunde...
Chipul acesta se odihneşte undeva,
într-un loc tainic, întunecat...
Un cântec se aude
Curgând încet ca apele la vale,
E-un sunet lung şi trist de caval,
Cineva a pus în el multă durere şi jale...
Cum, nu îl ştii? E Simon din Cirene,

A purtat ieri pe umerii săi o cruce aspră şi grea
Şi nici măcar nu cunoaşte,
Nu ştie pentru cine era...
Ar vrea să mai vadă
Măcar o singură dată pe Cel condamnat,
Privirea Sa caldă 1-a zdrobit pentru totdeauna,
L-a cucerit, 1-a schimbat...
Mulţimi de oameni îl caută şi ei bâjbâind Pe străzi, pe la Templu, prin case...
62
Vor să-I audă cuvintele de-mbărbătare,
Să fie atinşi de mâinile-I blânde, prietenoase...
Cine ne poate spune,
Unde este Isus din Nazaret?!
Daţi-ne înapoi pe Hristos!
îl vrem din nou printre noi,
Vrem să revedem Chipul Său
Minunat şi frumos!

63
METAMORFOZA
Privind în jurul meu,
Mor şi se nasc atâtea destine,
Unele lăsând în urma lor glorie,
Dar cele mai multe lăsând ruine.
Uimit de frumuseţea pe care
Cuvântul Tău a sădit-o în mine,
Mă tot întreb: Oare cum aş fi arătat eu,
De-aş fi fost fără de Tine?...
Poate că eram ca o grădină părăsită de flori,
De dorul căreia să plâng din noapte
până-n zori, Ce-mi aminteşte de clipa păcatului meu
în grădina din cer, In regăsirea căreia încă mai cred, încă mai sper... Sau aş fi fost ca o câmpie mănoasă,
cu limpezi izvoare, Plecându-mă să sorb însetat,
apele lor să fie amare... Ca în drumul pustiei mele,
mergând spre Canaan. Murmurările, răzvrătirile, gustul apelor
de la Mara îl simt în inimă în fiecare an... Sau cine mai ştie, semeţul pisc de munte S-ar fi asemănat cu mine,
64

Oricâtă jertfă, oricâtă iubire,
Nimeni n-ar fi putut urca pe-o aşa înălţime!...
Până când, într-o zi, chemările divine,
înaintând cu greu la fiece pas,
Au ajuns până la mine.
Am auzit atunci pentru întâia dată
Că florile, apele, văile, munţii nu erau ale mele
Că pentru a fi şi acum încă frumoase,
Cineva... a murit pentru ele,
Dar mult mai mult, jertfa aceasta a fost

pentru mine. Deşi am ascultat glasul, Am vrut să ştiu cine e, Cine?

IERUSALIME!
Ierusalime - numele tău
E aducător de pace, dar şi de durere;
Cutremurat de destinul pierdut,
A plâns pentru tine Prinţul Universului
încremenind pământul în tăcere...
Ai fi putut să fii bucuria lumii întregi,
Binecuvântarea şi fericirea,
Dar ai uitat de chemarea divină
Ai adunat totul doar pentru tine
Şi ţi-ai pierdut din vedere menirea.
Ai ucis pe prooroci
Şi-ai omorât cu pietre
Pe cei ce ţi-au dorit de bine,
Tu singur ţi-ai atras blesteme,
Atâtea vaiete printre ruine,
Ierusalime, Ierusalime...
Dar nu mă pot despărţi
De numele tău atât de minunat.
Cu ochiul profetic zăresc
Cetatea mult promisă,
în care atâtea veacuri trecute am sperat,
Este aproape de noi, ca la un pas.
Doar gândul acesta
îmi dă putere să mai trec

Prin valea umbrei morţii, ceas de ceas,
Gândul că vei reveni curând în mărire,
Ierusalime, tu şi Prinţul tău,
Strălucind a iubire.
Te aşteptăm cu dor în suflet şi în gând,
Vino, cetate mult promisă,
Vino curând!

ISAIA 53
Sub povara păcatelor mele,
Chipul Tău, Doamne,
Nu mai avea nici frumuseţe, nici strălucire,
Purtând amprenta umilinţei
Erai departe de orice mărire,
Om al durerii şi obişnuit cu suferinţa.
In locul meu ai fost lovit,
Dar ai câştigat biruinţa.
Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi,
înaintea noastră cărările, văile
erau închise... Cine a cunoscut braţul Domnului? Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Tu vina noastră Ai purtat-o fără vreo teamă, Dar noi... nu Te-am băgat în seamă... Am rămas departe, Nepăsători, privindu-Ţi amarul. Cine-a ştiut că pentru noi preţul era Calvarul?! în faţa acestui adevăr, Sufletul meu rămâne zdrobit. Abia acum, după ani, Am înţeles, Doamne, cât de mult, Cât de mult m-ai iubit!

AMINTIRE
Doamne,

Eram şi eu printre ucenicii Tăi -
îmi amintesc plânsul Tău, întristările
Şi-n clipe frumoase de seară,
Pe Muntele Măslinilor, cântările.
Peste valurile mării Cu-atâta drag m-a purtat dreapta Ta -întâmplarea aceasta ştiu de ce n-o pot uita. Barca credinţei începuse să se încline. Pentru ce Ţi-a fost atunci
milă de mine?! Ştiai bine că-n Ghetsemani Nu voi putea nici o clipă măcar Să veghez împreună cu Tine...
Că nu te voi părăsi niciodată Ţi-am promis fără să gândesc, Mă doare clipa trădării! De ea mereu îmi amintesc, îmi amintesc...
69
RISIPITORII
Doamne, pe drumul spre Canaan Am fost şi noi ades rătăcitori, Am risipit dragostea Ta pe
bucurii trecătoare. Primeşte-ne acum la Tine, Ca pe nişte umili călători! De multe ori am nesocotit sfatul Tău
la plecare, Ca nişte străini, Am ocolit a cerului cărare, Soarele, luna -
Drumul nu mai voiau să ni-1 lumine. Rătăceam ca nişte oi fără păstor, Dar în clipa aceea, Ne-am adus aminte de Tine, De casa Ta plină de daruri, de iubire, Intre cer şi pământ - colţ de nemărginire. Către ea ne întoarcem Ca fiul risipitor, Din lunga noastră pribegie, Cât mai avem - nu ştim -Dar implorăm Dragostea Ta cu noi să fie!
70
DORINŢA
Cum doreşte un cerb însetat
Apa din izvoarele cristaline,
Aşa Te doreşte sufletul meu, Doamne,
Pe Tine!
Şi-oricât de mult fântâna
Va rămâne în urmă pe cale,
Sunt fericit că, într-o zi,
Voi sorbi apa ei
Chiar din palmele Tale.
Cum îşi aşteaptă zorii
împodobirea cu primele raze de soare,
Tot aşa inima mea
Aşteaptă căldura şoaptelor Tale,
Lumina lor să mă poarte
Clipă de clipă spre casă,
înlănţuit de Tine
Să-mi pară cărarea şi mai frumoasă.
Cum se lasă puiul de vultur
Purtat pe aripile mamei sale,
Aşa mă plec în rugă şi eu,
Purtat de promisiunile dragostei Tale,
Şi-n orice vreme de Te-aş căuta,
Tu eşti aici, nici n-ai plecat,
Eşti dreapta mea!
71
ÎNTOARCERE
M-am adunat de pe drumuri, bunule Tată, Şi îmi doresc din suflet Să ascult glasul Tău, Dojenindu-mă lângă focul din vatră.
Nu-mi mai ştiau de bucurie Paşii cum să grăbească spre casă, Pe drumul întoarcerii mele, Răbdarea mi-era în urmă rămasă... îmi ascultam inima Cum bate între tâmple ascunsă, Mă va primi cineva sau... Voi rămâne la poartă Cu faţa tristă şi plânsă?...
Dar, Tată, nici nu speram,

Nu întrezăream atâta iertare
Când am văzut de departe
Larg deschise spre mine - braţele Tale.
Tu mă aşteptai mai demult,
N-ai pierdut nici o clipă drumul din zare.
Tată, nu merit iubirea,
Nu merit preţul dragostei Tale!
72
îţi sunt recunoscător
Pentru tot ce faci pentru mine.
Vreau să mă întorc în braţele Tale
Şi de astăzi aş vrea,
Să fiu şi eu, Tată, ... ca Tine!
73

NATURA VORBEŞTE

Când obosit, apune soarele la capăt de zi, Mă gândesc la ce va urma,
cum şi unde vom fi, Apoi adorm cu greu, de griji răscolit -„Nu este nimic nou sub soare,
e totul trecător şi trist!" Dar în zori, din nou răsărind
cu raze calde, divine, Văd soarele şoptind, aplecat uşor peste mine:
- Cu toată strălucirea mea
învăţ mereu cum să ascult, să mă supun, De ce nu faci şi tu la fel? Nu vezi, nu înţelegi cât este Domnul de bun?!
Când printre arborii pădurii
mă plimb ades liniştit, Mă gândesc ce oare i-a strâns laolaltă
şi de atâta timp nu s-au mai despărţit? O forţă nevăzută îi uneşte de mult în iubire... De ce nu este şi printre oameni la fel?
mă întreb cu uimire. Şi aud cum răspund clipociri de izvoare:
- Voi nu cunoaşteţi, nu-L ştiţi pe Domnul,
cât este de mare!
74
Când pe-nserat, privesc pe boltă
stelele strălucind cum apar, Mă gândesc la mine,
cât sunt de sărac şi murdar! Cum voi putea vreodată locui printre ele? Nu am nici o valoare
îmbrăcat aşa, cu hainele mele... Şi parcă stelele îmi spun,
legănându-se-n cânt: - Nu-ţi mai întoarce privirea la tine,
ridic-o spre cer! Nu-L vezi acolo pe Domnul,
cât de curat este şi sfânt?!
înţeleg acum că natura vorbeşte -Ea dă mărturie mereu pentru mine -Că pe fiece ram, în fiece floare sau stea, E scris cu litere de aur: „Dumnezeu este iubire!"
75

RUGĂ DE TOAMNĂ

Este o zi de toamnă, Părinte, Şi-nlăcrimate ca frunzele pădurii ce cad Se lasă peste inima mea aduceri-aminte... Mă văd în iarna necredinţei,
departe de turmă, Şi „vântul acela ce suflă încotro vrea" Nu lăsase în sufletul meu nici o urmă. îmi îngheţaseră mâinile
în neascultare şi teamă. Când Te-am văzut pe albul întinsului
venind spre mine, Te-am ocolit şi nu Te-am luat în seamă.. Dar a venit primăvara-nvierii
cu razele soarelui strălucind a iubire. Când Te-am văzut pe Golgota murind,
am fost doborât în uimire... Tu m-ai iertat
fără ca eu măcar să îţi cer, Această favoare
va fi pentru mine, mereu, un mister... Neînţeleasă va fi şi minunea
prin care sunt acum un om nou, Eu, acela de ieri,
se-ndepărtează ca un ecou...

Doamne, nu meritam nici jertfa,
Nici haina curată pe care Tu mi-o vei da,
Aş vrea doar atât:
Să reverşi peste mine,
ca o ploaie de toamnă, Duhul cel Sfânt şi dragostea Ta!
77
DE TOAMNĂ
Cad frunzele ostenite de vreme
prin ramuri, Şi noi, cei de azi,
ca mâine suntem cu ele la fel, O ploaie măruntă
îşi scutură stropii la geamuri. O, Doamne, ce este omul
să Te gândeşti Tu la el?
îşi plimbă urma pe cer
unghiuri de cocori, călătoare,
Curând vom fi şi noi cu ele la fel
Când vom zbura spre ţara de dincolo de zare...
Dar nici o pasăre din zbor nu cade fără voia Ta.
O, Doamne, şi cu omul
Să fie tot aşa?...
Apune soarele în ruginiul zării, lăsând în umbra lui o lume rece.
E-aceeaşi toamnă tristă-n faptul serii,
E-acelaşi cântec ce vine şi trece;
Şi totuşi, privind cât de frumoasă şi plină de rod e câmpia,
Mă tot întreb: O, Doamne,
Cât de minunată va fi atunci veşnicia?!...
78
RUGA DE MULŢUMIRE
îţi mulţumesc cu recunoştinţă, Părinte,
Pentru că din cerul Tău priveşti la mine
Ca la un copil bun şi cuminte
Şi numai eu ştiu de câte ori
Am întors privirile Calvarului Tău
Rătăcind pe-ale vremii cărări;
Dar în bunătatea Ta,
Ai închis ochii şi ai uitat.
Pentru toate acestea,
îţi mulţumesc, fii lăudat!
îţi mulţumesc din suflet, bunule Tată,
Că, deşi am alunecat deseori,
Tu nu m-ai lăsat să cad niciodată,
în iubirea Ta, ai fost mereu alături de mine
Şi mi-ai răsplătit
Pentru orice rău, numai cu bine.
Pentru toate acestea,
Din inimă aş vrea să-Ţi mulţumesc,
Dar vorbele sunt puţine,
Caut cuvinte şi nu le găsesc...
79
îţi mulţumesc că în clipa aceea
Ţi-ai adus aminte de mine -
Rătăceam încurcat, departe,
Pe meleaguri străine,
M-ai ridicat cu grijă
Şi m-ai pus pe braţele Tale,

Mi-ai legat rănile cu pace
Şi pe buze mi-ai pus osanale;
Cum voi putea răsplăti
Toată această iubire nemeritată?.
Mă gândesc mereu, dar ştiu -
Ruga aceasta de mulţumire
N-o voi putea încheia niciodată..
80
NOAPTEA STRÂMTORĂRII
Privesc în jurul meu -
trup şi suflet, numai ruine, O noapte de durere şi teamă
trece cu umbrele-i reci peste mine. îngenuncheat, Te caut, Părinte, Aş vrea să ştiu că mă asculţi
ca în trecut, ca mai-nainte...
Tată..., oare m-ai părăsit? Negura deasă din suflet
mi-ntunecă privirea, Nu Te mai zăresc
şi parcă palmele întinse-n rugă-au obosit.... Nu, nu-mi pot închipui,
nu regăsesc clipa în care poate fără să vreau Te-am uitat. Ştiu doar atât -
că am greşit întristându-Te, Sunt vinovat, sunt vinovat...
Şoaptele rostirilor Tale de drag, de regăsire, Le-am risipit pe drumul
dintre Edenul pierdut
şi Golgota plină de iubire.
81
A fost destul o privire în urmă
şi pasul meu lovit să se frângă. Am rămas înlănţuit departe de turmă
şi L-am făcut prea ades pe Păstorul Isus Să mă caute şi să plângă...
Tată, dar Tu ai cunoscut regretul meu
şi cred că mi-ai oferit şi iertare, Nu-mi mai rămâne acum
decât să mă las în braţele promisiunilor Tale. Aştept clipa când, pe nori revenind,
să văd în „Cine" am sperat -în mila şi în sângele Fiului Tău
care m-a iubit şi m-a răscumpărat!
82
ADIEREA DUHULUI SFÂNT
Coborând din înalt peste inima mea, Adie „Vântul" acela Căruia nu-i auzi frământarea Şi care suflă speranţa mântuirii încotro vrea.
Este mângâierea divină a Duhului Sfânt,
Glas al iubirii între cer şi pământ.
El îmi şopteşte în taină cuvinte de bine,
O lege a cugetului, dreaptă şi sfântă,
A ţesut fără să ştiu peste mine
Şi oricât aş vrea o faptă, un gând
Către rău să abat,
El mă întoarce din drum cu iubire,
Mă mustră blând, mă îndeamnă-n tăcere,
Iar eu rămân regretând, în rugă plecat...
Cineva toarnă din candela cerului
Uleiul sfânt peste inima mea;
El vine aducând balsamul alinător al iertării
Şi umple tot golul tristeţii din ea.
O pace adâncă se revarsă acum peste mine,
Ca valurile peste malul mării, curate şi line...
83
DOR DE CASĂ
Nu-ţi trebuie prea mult
Ca să străbaţi prin ani,

Cuminte, casa copilăriei
Ce-atâtea vise o-mpodobeau pe la ferestre,
Neuitate nici acum, peste timp,
Când, Doamne, uitând ce-am pierdut,
Ce-am lăsat în urmă în scurtul răstimp,
îmi port privirile spre zările de dincolo de creste
De unde aştept cu-acelaşi dor de copil,
Cu-aceeaşi bucurie lipsită de teamă
Coborârea Ierusalimului,
Casa noastră din slava fără de seamă.
Nu-mi este prea departe
Nici Casa-ntâlnirii din Sabat -
Când îi păşeam pragul,
Miresmau osanale,
îngerii alături vegheau,
Peste cei chemaţi să verse
Belşug de binecuvântare...
Până când... într-o zi,
Peste zidurile casei,
Au trecut clipe neuitat de triste,
De gândurile noastre străine;
Dar noi nu ştiam că, prin aceste dureri,

Ne vom apropia mai mult, Doamne, de Tine... Şi nu credem că-n trecerea lor, anii, Vor coborî pe pământ şi cortul lui Dumnezeu, şi oamenii...
Mai mult decât despre trecut însă Este să poţi vedea ceva în viitor, Ca şi cum ai zări razele soarelui în spatele oricărui nor.
Mult mai frumoasă decât amintirea acestui pământ, Este speranţa în cele din ceruri Pe care Cineva ni le-a promis la Golgota, Printr-un neuitat legământ; Şi mai măreţ decât toate acestea Din care vor rămâne doar ruine, Este, prin ochii credinţei, Să poţi vedea Ierusalimul Şi la porţile sale - pe Tine. Şi undeva, pe cele douăsprezece porţi-mărgăritare, Să poţi citi şi numele de aur al seminţiei tale.

PILDA
Samariteanul milos...
Parcă ciudată îmbinare de cuvinte!
Nimic mai mult de adăugat,
Nici mai puţin adevăr
Decât a rămas încrustat în Scrierile-aminte,
Ca o pildă a iubirii
Ce se vrea uitată de mulţi dintre noi,
Ca un vârf al măsurii
Ce va cântări cât mântuirea în ziua de-apoi,
Ca un prinos al jertfei de sine
Ce nu se vrea răsplătită,
Ca o dare de bunăvoie în vistieria Templului
Ce nu poate fi cântărită.
Samariteanul milos... Putea să fie şi altfel,
Dacă nu trecea prin locul acela chiar el? S-ar fi găsit un egiptean, un grec, un om bun Sau poate chiar un copil al lui Dumnezeu, un iudeu.
Cineva care privind
Să-şi simtă inima şuvoi de iubire
Nestăvilit în curgerea-i nici de timp, nici de loc,
într-o neasemuită dăruire...
Cineva care, auzind,

Să-şi prefacă părerile de rău în fapte de bine, Mângâieri să adie peste trupul rănit Fără a şti de unde, de la cine.
Samariteanul milos
Nu cumva eşti chiar tu?
Iată, la marginea drumului,
Omul lovit de tâlhari...
Te apropii, te-ntrebi,
Ai vrea să-1 ajuţi... dar nu,
E prea târziu să mai poţi face ceva,
Lasă, poate mai trece şi altcineva...
Când...,
Plin de gânduri treceam prin locul acela şi eu,
Eram un copil bun,
Slujitor în Templu mereu.
îmi treceau în clipa aceea
Atâtea imagini frumoase prin minte,
Despre lucrurile promise,
Despre cele sfinte,
Parcă zăream Ierusalimul, pe Tatăl, îngerii
Şi aşa... n-am observat că las pe cineva
în urma mea; Doar în treacăt, am întors capul şi am rostit: - Sărmanul, poate era bine Să-i spun şi lui ce am gândit...
Şi am pornit uşor mai departe, Fără să ştiu că undeva, în cer, Fapta aceasta omisă - se scrie-ntr-o carte...

SCRISOAREA
Ioan 14
„Dragi mei,
A sosit vremea să plec acolo
Unde vă spuneam că veţi fi şi voi cândva,
Dar până atunci,
N-aş vrea să vi se tulbure gândul, inima...
Şi, ca să nu fiţi întristaţi
Şi să nu-Mi duceţi dorul,
îl voi trimite-aici pe Duhul Sfânt, Mângâietorul.
Iar Eu voi pregăti în cer
Un locaş pentru fiecare;
Ca să vă ştiu acolo,
Nu-Mi este bucurie mai mare...
Curând Mă voi întoarce
Şi vă voi lua cu Mine,
Deci, aveţi grijă, pe drum
Paşii să nu vi se-nstrăine.
Că uneori va fi atât de greu,
O ştiu prea bine -
Dar Eu sunt Calea. Mergeţi după Mine!
Cu-atât mai mult, Stăpânitorul acestei lumi
Va căuta să vă înşele,
Dar, dacă Mă iubiţi,
Voi veţi păzi poruncile Mele!
Pentru că nu vă pot lăsa şi altceva,
Vă dau spre binecuvântare, pacea Mea!

Acum... nu voi mai rămâne mult timp cu voi,

Dar aveţi credinţă,
Mă voi întoarce curând - să vă iau înapoi!"
89
RUGĂ
Tată,
Priveşte în jurul tău mai bine,
Caută-ţi încet printre gânduri,
Coboară puţin în cămăruţa inimii tale
Şi vezi,
Mai ai vreo binecuvântare şi pentru mine?
Eram preferatul tău, tată,
Ţi-am închinat eforturile, bărbăţia,
tinereţea mea toată. Am vrut să-ţi fac bătrâneţea
un pic mai frumoasă, Nu sunt aşa ca celălalt,
mereu umblând pe lângă mama,
mereu pe-aici, pe lângă casă.
Nu vreau să plec prin lume singur Chiar dacă sunt destul de mare! Am încă nevoie de sprijinul tău,
Pune-ţi mâinile pe creştetul meu Şi dă-mi, te rog, şi mie, tată, Măcar o binecuvântare...
90
ACEST CÂNTEC
(de nuntă)
Cântecul minunat
Al acestui nou şi curat început
Vine de undeva
Din istoria sacră a primei uniri
încheiată cândva, în trecut...
Cei doi aşezaţi într-o grădină
Nespus de frumoasă:
El - cel dintâi mire,
Ea - prima mireasă,
Nimic nu le putea umbri imaculata unire,
Dumnezeu-Tatăl
Era nesecatul lor izvor de iubire.
Au trecut ani peste albul acestei geneze,
Dar clipa de faţă ne spune
Că nu vom lăsa nici timpul,
Nici uitarea
Peste amintirea aceasta să se aşeze,
Că vrem să facem şi astăzi
O sărbătoare la fel de frumoasă şi mare,
De aceea,
Vom chema îngeri de la o zare la cealaltă zare,
Vom împleti în cununi peste frunţile lor
91
Cuvinte de drag, şoapte de dor Şi vom repeta pentru ei încă o dată Cântecul minunat: „Dragostea nu va pieri niciodată!"
92
DEDICAŢIE
de nuntă
Se aştepta de mult clipă aceasta
Rătăcită prin vreme,
Căci dorea în iubire
Să nu mai fie alta ca ea
Şi nimic din ce-ar mai fi fost

In vreun fel să nu-i semene...
Se căutau în visul de lumină Două nuanţe din curcubeul Deschis la margine de zare Şi nici una dintre ele nu ştia Cât de frumos străluceau In aceeaşi rază de soare.
Le trebuia un timp
Să se învăluie în mult aşteptata iubire,
Mai aveau nevoie de-o clipă
Să hotărască în taină - moment de unire.
Dar a trecut peste ei totul
într-un iureş de frumuseţe şi bucurie,
lată-i purtaţi până aici la altar
- Nimic nu mai e de făcut -
E momentul hotărârii divine,
Este timpul să intre în marea armonie!
93

SĂ FIE LUMINĂ

în mijlocul spaţiului celui fără sfârşit
Ai scos o planetă din sacul Tău cu constelaţii
Şi-ai spânzurat pământul pe nimic!
O, cât de mult îţi păsa Ţie de mine,
Vroiai să-mi aşezi o casă printre stele,
Acum înţeleg lucrul acesta,
Da, totul e-o minune!
în adâncul întunecimii, deodată
Ai poruncit: „Să fie lumină!"
Şi de atunci, cu bucurie şi pace,
Viaţa întreagă mi-e plină!
Cum ai făcut lucrul acesta
Nu ştiu dacă voi pricepe vreodată,
Ceva însă ştiu -
Al Tău este pământul,
A Ta, lumina toată.
Fii lăudat, îţi mulţumesc pentru toate,
Bunule Tată!
97

SĂ FIE UN CER

Doamne, ai pus o perdea de abur
Care să despartă apele de sus
De celelalte ape?
Era aerul pe care doreai să-1 respir,
Te rog, aş vrea şi azi
Să fii Tu aerul meu - totdeauna aproape!
Doamne, ai numit întinderea aceasta cer? E un cuvânt aşa de simplu şi frumos. Te rog, trimite-mi cerul Tău Atunci când eu Ţi-1 cer!
98

SA MIŞUNE APELE

O nouă zi de minuni a fost deschisă,
Oceanul, marea, izvoarele s-au umplut de culoare,
Vietăţi fără număr şi formă
Vin acum din adâncuri
Să-şi alinte nuanţele-n soare.
Sunt balenele, mai mari decât o casă, Şi căluţii de mare, cu coama calcaroasă, Pinguinii, ce par că se împiedică în mersul lor, O scoică ce ţese o perlă sidefie -E magnific, uluitor!
Dar în văzduh, ce se întâmplă oare?
De unde atâta cântec?

De unde atâta culoare?
Cineva parcă a rupt bucăţi de lumină din soare!
Aripi de curcubeu străbat cerul de sus până jos,
Triluri pe toate meridianele -
Este ceva neasemuit de frumos!
99

SA FACEM OM

A şasea zi e plină de rumoare -
Animale de tot soiul mişună peste tot,
Se joacă în voie prin iarba cea deasă,
Se scaldă în apele limpezi,
Se usucă la soare...
Gâze micuţe se-ascund prin petale de flori,
Fluturi firavi prind între aripi parfumul
Şi-1 duc către zări...
Totul e-o capodoperă divină,
Lumea creată este o minunată grădină!
Dar Dumnezeu nu Se opreşte aici, Tocmai acum a sosit clipa mult aşteptată, Cea mai frumoasă făptură a planetei Va fi într-o clipă creată.
Din apă şi lut,
Un chip deosebit El modelează,
Cu mare grijă, fiece părticică potriveşte,
In armonie o aşază;
Din suflarea gurii Lui apoi,
Suflarea-i dăruieşte
Fiinţa creată, ca din vis se trezeşte...
Se uită la Creatorul Său şi, uimire,
Chipul îi e la fel ca al Lui,
Câtă apreciere, ce multă iubire!
100

DUMNEZEU S-A ODIHNIT

A şaptea zi a lumii create
A fost şi va rămâne mai specială.
Dumnezeu a sfinţit-o, adică
A pus în ea amprenta Sa regală.
El a deosebit-o de celelalte zile
Oprindu-Se din lucrare.
Adam şi Eva, stând de vorbă cu El
Au învăţat despre natură,
Despre iubire şi ascultare.
întotdeauna ziua aceasta va fi ceva mai „altfel",
O zi de închinare şi bucurie
Alături de bunul nostru Dumnezeu.
101

O SCARĂ PÂNĂ LA CER

Drumul până-n Haran
Trece prin văi şi dealuri neprietenoase.
Iacov este atât de singur
Printre stâncile colţuroase...
Gândul că nu va fi iertat E mai cumplit decât toate. Se-mpleticeşte în mers, Aproape că numai poate...
Peste priveliştea aceasta,
Soarele apune acum liniştit.
Răpus de oboseală,
Iacov caută un loc sigur de-adormit,

Dar neaflând,
îşi pune capul cuminte pe-o piatră.
Nici nu-şi dă seama, când o imagine-n vis
îi taie răsuflarea - cât de minunată!
O scară a cerului a coborât
Cu soli îngereşti până la pământ,
Să-i spună că Domnu' încă-1 iubeşte
Şi-i coboară iertarea
Printr-un neuitat legământ:
102
„Eu sunt Dumnezeul tău,
Şi voi fi până la sfârşit alături de tine;
Te voi păzi pretutindeni, pe unde vei merge,
Cu nici un chip nu te voi părăsi,
Şi-ţi va fi bine."
... Iacov priveşte, ascultă
Nu ştie ce să creadă -
Domnul să coboare până la el,
Să vină să-1 vadă?
„Cât de înfricoşat este locul acesta",
Rosteşte trezindu-se uimit,
„Aici este casa lui Dumnezeu,
Locul acesta Betel va fi numit!"
103

CE MINUNE

Ce minune, Doamne, Că suntem lucrarea mâinilor Tale, Cu care ne mângâi şi acum Când ne îndrepţi pasul pe cale!
Ce favoare
Că suntem răscumpăraţii jertfei Tale! Căci, chiar dacă ne mai cerţi când greşim, Ştim că în dreptul numelor noastre, Cu sângele Tău, ai scris iertare.
Ce minunat
Că în seara „aceea", pustie,
Ai coborât la mine!
Tu erai „scara cerului",
Şi pe fiece treaptă Te zăream doar pe Tine!
Ce bucurie
Că într-o zi, aproape,
Vei reveni iar!
Inima mea umilă ţi-am pregătit în dar.
104

SAMUEL

Când a venit Ana
La preotul Eli cu el,
Samuel era cam mititel.
Purta peste hăinuţă
Un efod de in
Şi păşea cu sfială
Prin Templul divin.
A învăţat de atunci
Că jertfa de pe altar
înseamnă iertare,
Că masa cu pâinile de pe ea
înseamnă - de Cuvântul lui Dumnezeu - ascultare.
De la sfeşnicul frumos împodobit

A învăţat că fiece om
Poate fi o lumină
Şi că, dincolo de perdea,
Erau împreună dreptatea şi mila divină.
Aşa de mult iubea el
Locuinţa aceasta frumoasă,
încât şi-a dorit să rămână aici,
Departe de casă.
Şi mai ştia că oriunde, mereu,
Era prezent acolo chiar Dumnezeu.
105

ÎMPĂRĂTEASA DIN SEBA

Din Seba vin Şi sunt împărăteasă. Sunt destul de bogată Şi foarte frumoasă.
Am pornit cu alaiul domnesc
Spre regele Solomon,
Căci aş vrea să-i vorbesc,
Să aflu de unde are
Atâta-nţelepciune,
Despre câte sunt sub soare - minune.
Eu sunt împărăteasa
Din Seba plecată,
Dar mă întorc acasă mulţumită
Şi cu inima împăcată.
Ştiu că tânărul rege
Cunoaşte şi poate,
Pentru că are ca profesor
Pe Creatorul a toate!
106

MĂ AŞTEAPTĂ

Mă aşteaptă astăzi Dumnezeu, Să-I fiu ajutor de nădejde la bine şi greu.
Mă aşteaptă de dimineaţă
la rugăciune, Pentru o zi întreagă, ce să fac
El îmi spune. Să fiu înţelept,
Să mă port frumos, cu respect, Curajos ca şi David, Ca Solomon, bun şi drept. Şi chiar când puterea întreagă mi-o cere, Eu alerg să fiu gata, II ascult cu plăcere.
Ştiu că, întotdeauna, Dumnezeu Are nevoie şi preţuieşte sprijinul meu.

IOSIA

Când a ajuns Iosia
Să fie împărat în Israel,
Avea numai opt ani,
Era şi el un... băieţel.
Dar, cu cât treceau anii,
El mai mult pe Dumnezeu îl iubea,
Era nerăbdător să afle voia Lui
Şi din cărţile sfinte - Cuvântul divin -
Cu drag asculta.
A poruncit să fie dărâmaţi idolii
Şi templele lor,
A întors spre adevărata-nchinare
întregul popor.
Biblia este astăzi călăuză şi pentru noi, Ea ne va arăta calea cea bună Printre idolii vechi şi printre cei noi.
108

MICUL REGE

Micul rege Ioas
Era mai la-nceput
Timid şi retras,
Dar a fost învăţat
Să facă ce e bine.
A prins putere
Şi-a căpătat încredere în sine;
A vrut să fie Casa Domnului frumoasă,
Să se repare toate spărturile,
Să fie dreasă;
A pus la intrarea în Templu
O ladă pentru argint şi pentru aur,
Să se adune acolo, în ea,
Al Domnului sfânt tezaur.
în mare parte, el a reuşit
Tot ceea ce în taină şi în rugă
în mintea sa a plănuit.
Ar fi bine să facem şi noi ca el,
Să păstrăm cum se cuvine
Locul în care ne-nchinăm lui Dumnezeu;
Să-1 respectăm în vorbe şi-n purtare
Şi-atunci, chiar de eşti mic,
Pentru Isus, eşti mare.

DUMNEZEU ŞTIE

Dumnezeu ştie ce este mai bine
Atât pentru voi, cât şi pentru mine.
Dacă eu l-aş cere în rugă ceva,
Ar fi frumos să spun:
„Totuşi, Doamne, facă-se voia Ta!"
Dar, mai demult,
Destul de departe de noi,
Un om I-a cerut lui Dumnezeu
Să dea soarele câteva trepte,
De la apus spre răsărit, înapoi
Şi Domnul a ascultat ruga regelui Ezechia,
A mutat razele soarelui de pe cer
Şi a adus pe faţa împăratului bucuria.
Tot astfel ne ascultă Domnul
Şi astăzi pe noi,
Pentru că ne iubeşte,
El ne va da, tot cerul pierdut, înapoi.

ÎNGHIŢIT DE UN PEŞTE

Pentru că îi trebuia un timp special,
Ca să gândească mai bine
La ce avea de făcut,
Iona a fost înghiţit de un peşte
Destul de mare şi foarte tăcut.
A înţeles acolo
Că nu e bine să fugi
Când Domnul te cheamă,
Că e mai frumos să asculţi
Şi să împlineşti lucrul încredinţat
Fără vreo teamă.

Aşa că Iona
Şi-a cerut iertare şi a regretat
Modul în care chiar pe Dumnezeu L-a refuzat,
Iar în zorii zilei a patra, cu hotărâre
A cerut peştelui să-1 ducă pe uscat,
Şi peştele, minune! Fără nici o ezitare,
într-o clipă a ascultat!
111
ÎN BABILON
Atunci când ne cere cu stăruinţă ceva,
Dumnezeu ştie că este spre binele nostru,
Dar şi spre slava Lui, fie că vom mânca,
Fie că vom bea.
Dacă noi ascultăm de El,
Vom avea sănătate,
Mintea ne va fi limpede totdeauna
Şi gândurile înalte, curate...
De lucrul acesta s-au convins pe deplin
Cei patru tineri luaţi robi în Babilon,
Când la masa împăratului
Li s-au adus bucate alese şi vin;
Ei au hotărât să folosească
Doar alimentele curate,
Iar când le-a fost sete,
Au băut apă de izvor pe săturate.
După zece zile de probă,
l-au întrecut în toate pe toţi,
Erau mai arătoşi şi mult mai deştepţi.
Dacă doriţi,
La fel putem să trăim şi noi, fiecare,
Iar la sfârşit,
Vom vedea cine este mai tare!
112
IN VIS
Pentru Dumnezeul nostru,
Nimic nu este ascuns,
El cunoaşte ce-a fost în trecut
Şi vede totul într-un viitor nepătruns.
Adesea, slujitorilor Săi
Le descoperă taină cu taină,
Şi lucrurile de neînţeles
îşi dezbracă misterioasa lor haină.
Uneori, viitorul
Era într-o imagine primită în vis,
Dar numai oamenii credincioşi
Puteau citi în ea
Tot adevărul prezis.
Unul din ei a fost desigur Daniel,
Un prooroc de excepţie!
Ce putem face,
Ca să ajungem şi noi ca el?
ÎN CUPTOR
Pentru a fi puternici în viaţă,
Mulţi oameni, de când sunt mici

Se antrenează, învaţă,
Dar pentru a fi puternic cu adevărat,
Trebuie să treci proba de foc a credinţei,
Ca să ieşi de acolo călit, încercat,
Mai pur şi foarte curat.
Trei tineri liniştiţi şi nevinovaţi, într-un cuptor cuprins de flăcări, Cu multă ură au fost aruncaţi...
Dar pentru că au fost o bună mărturie,
Dumnezeu le-a făcut onoarea
Cu ei alături să fie.
Nu doar că au fost ocrotiţi, oarecum,
Dar nici măcar părul pe cap,
Nici hainele nu miroseau a fum.
Cum au fost răsplătite Credinţa şi curajul lor, La fel vom fi şi noi onoraţi Când vom trece cândva,
Printr-un aşa cuptor.
114
O NOAPTE PRINTRE LEI
O noapte printre lei
Ar putea să fie frumoasă,
Numai dacă leii ar fi din pluş
Şi aceasta... undeva, la mine acasă...
Ceea ce s-a întâmplat însă cu Daniel,
Nu pare deloc a fi la fel,
Leii aceia erau foarte reali
Şi pe deasupra erau înfometaţi,
Iar profetul... destul de bătrân,
Ca să-şi mai pună la lucru
Muşchii săi încercaţi.
El a folosit o armă
Pe care o avea totdeauna la el:
O rugăciune fierbinte, şi
Un înger puternic i-a fost trimis din cer.
Gurile leilor
Au stat închise noaptea întreagă -
O minune pe care,
Numai cel ce-a văzut-o, putea s-o-nţeleagă.
115
SCRIEREA MISTERIOASĂ
O scriere poate fi misterioasă, Atunci când literele nu se cunosc Şi, din ce unghi o priveşti, Va rămâne neînţeleasă. Dar, dacă mai este şi scrisă De degetul unui capăt de mână, Situaţia se complică Şi nu pare deloc prea bună.
în mijlocul chefului, Belşaţar
A privit o astfel de scenă,
Şi sufletul i s-a umplut de amar;
A recunoscut pentru o clipă, tulburat,
Că şi-a petrecut viaţa în mod neglijent,
A ştiut adevărul, dar nu 1-a respectat.
Căinţa aceasta era târzie
Şi puţin ipocrită,
In balanţa din cer,
Alegerea lui
Fusese deja cântărită...
Peste fiecare din noi,
Cu conştiinciozitate veghează
Un înger raportor,

Ce fiecare faptă, în cer, o notează.
116

O FATĂ

O fată poate să fie destul de frumoasă,
Dar nu întotdeauna este şi curajoasă,
Totuşi Estera, când a ajuns împărătească,
Era deopotrivă puternică
Şi foarte frumoasă.
Chipul ei exprima multă blândeţe,
Era mereu zâmbitoare.
împăratul persan
O iubea deja foarte tare.
Şi, pentru că era atât de „specială",
A pus pe fruntea ei coroana regală;
Iar atunci când necazul
Urma să lovească poporul evreu,
Estera nu a dat înapoi -
A fost alături de el în pasul cel greu,
Propria viaţă şi-a riscat,
Mergând direct la împărat.
Dar prin rugăminţile ei,
Inima lui s-a îmbunat.
Ce fericită a fost că în ceasul acela
Dumnezeu a apelat la ea!
Ştia că biruinţa era oricum... a Sa.

LUCRÂND ÎMPREUNĂ

Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu Şi nu dăm deloc înapoi, când lucrul e greu.
Poţi izbuti uşor în tot ceea ce vrei, Numai atunci când funia, E-mpletită în doi sau în trei.
Este bine să fim alături de prieteni şi fraţi Ori de câte ori au nevoie să fie-ajutaţi.
Domnul este întotdeauna gata să ne ajute,
Puteri noi, tărie, curaj,
El vrea cu drag tuturor să-mprumute.
Astfel a lucrat Domnul împreună cu Neemia
Şi, de pe zidurile Ierusalimului,
Au răsunat în cântări - lauda şi bucuria.
118

O ÎNCERCARE GROZAVĂ

Sărmanul Iov,
Ca o furtună năprasnică
A venit peste el
O încercare grozavă:
într-o singură zi,
întâmplări catastrofale
l-au aruncat în suflet
Săgeţi cu otravă.
Sfâşiat de o durere imensă,
Sub cruntele lovituri s-a resemnat
Şi, într-o supunere mută, a zis:
„Domnul e bun, El a dat, El a luat,
Fie deci Numele Său lăudat!"
Departe în timp
Şi deloc aproape de-o aşa suferinţă,
Ne vedem adesea pe noi -

Atât de mici
Faţă de-o aşa biruinţă.
N-ar fi mai frumos
Să recunoaştem că şi în necazuri
Domnul este alături de noi?
Să îl iubim totdeauna
Atât în bucurii, cât si în nevoi!

PROFEŢII

Numeri 24,17: „ÎI văd, dar nu acum..."
Prin ochiul profeţiei,
Uimit îl zăresc
Şi, chiar de nu e aproape,
îmi este drag acum să-L privesc.
O stea răsare din Iacov
Şi ne duce spre El;
Mesia, Tu eşti toiagul de iubire
Mult aşteptat de Israel!
Mica 5,2: „Şi tu Betleeme, Efrata..."
Şi tu, Betleeme Efrata,
Casă a pâinii, plină de bunătăţi,
Nu te mai plânge că eşti aşa de mică
între atâtea seminţii şi cetăţi!
Totuşi din tine, într-o zi va ieşi
Acela care o lume întreagă
Prin jertfa Lui va mântui!
Ce obârşie are? încă nimeni nu ştie,
Se spune că e Fiu de Dumnezeu,
Născut cândva în veşnicie.
120
Isaia 7,14: „De aceea Domnul însuşi vă va da un semn..."
Aţi auzit? Domnul însuşi
Ne va da un semn mare -
El va pune un prunc inocent
în braţele curate ale unei fecioare.
Ea va naşte un fiu, un mic băieţel
Şi îi vor pune numele frumos - Emanuel.
Prin El vom cunoaşte cu toţii
Că Dumnezeu este cu noi,
Din vremurile străvechi
Până în ziua de-apoi.
Isaia **9,6: „Căci un Copil ni S-a născut..."**
Priviţi! Căci ni S-a născut un Copil,
Un Fiu ceresc ni s-a dat;
Poate că este sărac şi umil,
Dar mai târziu îl vor numi împărat!
Domnia lumii întregi
Va fi pe umărul Lui;
Numele îi va fi: Minunat, Sfetnic,
Părintele cel bun al orişicui;
Din mâinile-I străpunse
Va curge o pace fără sfârşit,
împărăţia Lui va dăinui în infinit!
Isaia 9,2: „Poporul care umbla în întuneric..."
Poporul ce mergea prin întuneric A văzut în El o mare lumină

Şi peste cei ce trăiau în umbra tristeţii A răsărit ca un soare cu putere divină; în ţara umbrei morţii, O stea a strălucit Şi ea era Mesia, Copilul mult dorit.
Isaia 60,6: „Vei fi acoperit de o mulţime...
Da, prinţii din Seba vor veni pe cămile
Şi se vor opri la picioarele Tale,
îţi vor aduce daruri bogate - aur, tămâie -,
Laude multe şi în glas - osanale.
Dumnezeu va fi printre oameni
în veci onorat,
Pentru că a dat pe Fiul Său din iubire
Şi El a venit înspre noi
Ca un prunc întrupat.
122
COPILUL SURPRIZĂ
întotdeauna Dumnezeu
împlineşte ce a promis;
El 1-a chemat pe Ioan
De când era un copil
Şi la o grea lucrare 1-a trimis.
El trebuia să întoarcă inimile
Spre adevăr, consacrare
Pentru Acela ce urma să vină curând,
Să pregătească un drum, o cărare.
Astfel, Ioan de mic a învăţat Să fie bun, ascultător şi curat, Iar când timpul devotării a sosit, Ioan a plecat spre pustie Pe deplin pregătit.
Ioan în pustie
Săvârşea o mare lucrare,
Predica despre vinovăţie, pocăinţă
Şi boteza în Iordan pe oricare,
Căci fiece om are drept la iertare,
Indiferent cât îi este vina de mare.
Dar era Cineva
Care a cerut să fie şi El botezat,
Iar Ioan nu ştia ce să facă,
Vedea în Omul acesta
Pe Fiul lui Dumnezeu - sfânt şi curat -
Dar ca să împlinească Cuvântul Scripturii
în apele Iordanului, înfiorat,
El pe Isus atunci L-a cufundat.
124
O PORUNCĂ
O poruncă de la împăratul cel mare,
A chemat din toate colţurile Palestinei pe fiecare,
într-o carte trebuia ca toţi să se înscrie
După cetatea de origine, după neam, seminţie.
Aşa că Iosif
Şi tânăra lui logodnică, Măria,
Spre Beltleemul depărtat
Şi-au început în zori călătoria.
Drumul n-a fost deloc uşor,
Dar îngeri nevăzuţi îi însoţeau pas cu pas
Până când, ajunşi într-un târziu, în npapte,
Au găsit într-o iesle un loc de popas.
Nici Iosif, nici Măria nu ştia

Că lucrul acesta
Fusese scris în planul ceresc -
Că Fiul lor, Isus, cel mult aşteptat,
Trebuia să Se nască
într-o cetate cu nume regesc.
Şi ca Fiu al lui David, de drept,
El urma să ne fie la toţi împărat.
Dar a ales să trăiască
Ca Cel mai umil dintre oameni.
Prin viaţa Lui,
O pildă de iubire ne-a lăsat.
Da, Acesta a fost Mesia
Fiul Dumnezeului celui adevărat!
125

TREI ÎNŢELEPŢI

Trei înţelepţi din Răsărit Pornit-au pe-o cale; Alături de ei, cămile mergeau Purtând poverile agale. Din cer, o stea le conducea Cărările-n lumină Şi-n suflete le înflorea Speranţa ce-o să vină. Nimic din ce e trecător Nu le-a ascuns cărarea; Spre împăratul nou-născut îşi îndreptau suflarea. Când într-o noapte L-au aflat, Cuprinşi de fericire, Daruri bogate l-au lăsat Şi multă mulţumire.
126

SUNT PASTOR

Eu sunt păstor de când mă ştiu, Am turma pe coline, Dar niciodată n-a venit Un înger pân' la mine. în noaptea asta, însă, cred Că-i vis sau vreo minune, Căci ceru-ntreg e încărcat De îngeri - o mulţime! Eu sunt păstor din tată-n fiu, Din fluier ştiu cântare, Dar niciodat' n-am auzit Un cor atât de mare! în noaptea asta însă, ştiu -S-a întrupat vecia în staulul din Betleem Ne-a coborât Mesia!

NE ÎNTREBAM

Ne întrebam cândva:
Dacă Domnul a venit pe pământ
Departe de orice favoare,
De ce se face astăzi,
Când ne gândim la El,
Atâta risipă de lumini şi culoare?!
Ar putea cineva să repare
Tot ceea ce atunci n-a fost făcut,
Aducând acum osanale
într-un chip atât de frumos şi plăcut?!
•
Ar putea să mai schimbe lumea de azi
Ieslea umilă în care veni
într-un loc minunat?...
Nu, n-ar putea,
Şi orice s-ar face, acum e târziu,
Căci ce a fost scris mai demult în Scripturi
Cuvânt după cuvânt s-a şi întâmplat.
128

MĂRTURIA LUI IOAN

Deşi cunoşteam numai puţin
Despre taina vieţii sau a iubirii,
Cu ochii mei
Am văzut toată dragostea revărsându-se
De la Ierusalim
Până la locul răstignirii.
Fiul lui Dumnezeu

îşi împărţea iubirea egal între noi,
Fie mai buni,
Fie la fel de răi.
Este tot ce ştiu şi vă pot spune: El a murit mai întâi pentru mine.

SAMARITEANUL
Eu sunt samariteanul milos, Vă amintiţi de mine? De când eram un copil, Am învăţat să fac numai bine.
Să ajut pe bolnavi Sau pe cei necăjiţi, Să fiu mereu alături De cei de soartă loviţi.
Vă amintiţi?
Isus a vorbit despre mine, Eu sunt samariteanul milos Şi fac tuturor numai bine.

POVESTIRE
I
Era liniştit amurgul acelei zile de vară
Peste coline,
Soarele se grăbea să-şi închidă pleoapele
Spre seară...
Drumul părea mai frumos
Sub bătaia ultimelor raze rubinii,
Doar în inima păstorului acestuia,
îmbrăcat în haine umile,
Răzbăteau vânturi pustii;
Păşea tulburat şi lacrimi mari
Se prelingeau peste obrajii lui;
Turma de porci de lângă el
Era a unui om bogat,
Dar el nu mai era al nimănui...
Din trecut,
Imagini şi gânduri îi năvăleau în minte...
Unde este copilul acela ascultător şi cuminte?...
Anii s-au scurs
Şi bucuria lor e în urmă rămasă,
îi trecea pe dinainte
Clipa când a plecat de-acasă,
îşi aminti de dragostea tatălui la plecare,

Bătrâna lui durere şi lacrimile de-ntristare
Şi sfatul dat şi-1 aminti -
Că vremea de va fi furtunoasă
Se poate întoarce,
El, tatăl său, îl aşteaptă acasă.
Dar tinereţea lui
Nu prevăzuse pe senin - norul.
Era ca o pasăre
Ce spre lume dorea să-şi ia zborul,
Neştiind că înainte de a fi ţărmul atins
Va pâlpâi de câteva ori
Şi se va prăbuşi în abis...
II
îmbătrânit de ani,
împovărat de gânduri,
Ieşi de-cu-zori spre poartă
Către drumul cel mare,

îndelung să poată privi, sărmanul tată.
Privirea împânzită de griji
Scruta neliniştită depărtările,
Ca un vultur bătrân, ochii lui
Privegheau toate cărările
Până ce...
Ca-ntr-un miracol al unei furtuni de nisip
Părea că se apropie de el
Chipul celui iubit...
Zări faţa cea rumenă
Acum arsă de soare şi bătută de vânt,
Cât de mâhnit! Ochii şi inima-i suspină plângând,
Trupul, ca cedrii altădată,

Părea acum gârbovit,
Mersul, privirea
Parcă nu mai erau cele ale copilului iubit...
Dar dragostea tatălui a rămas neschimbată,
Spre fiul său alergă
Cu răsuflarea aproape tăiată.
Privirile, întâlnindu-se.
Bucuria nu puteau să şi-o spună
Se contopiseră într-o armonie deplină...
Braţele, atingându-se,
Fremătau a aşteptare, a dor;
înlănţuiţi, tatăl şi fiul -
Lumea toată era a lor,
Lacrimi de fericire, stropi de regăsire
Umezeau mult aşteptata lor întâlnire...
Unul lângă altul păşeau acum spre casă,
Cerul, soarele,
Grădina din curte părea dintr-o dată
Mult mai frumoasă.
Pentru bucuria fiului reîntors,
Tatăl ceru o sărbătoare:
Mesele să fie pline de flori,
Să se taie viţelul cel mare!
Şi să-i puneţi băiatului pe umeri
Haina aceasta cu fir aurit,
Căci este fiul meu cel pierdut, dar a fost regăsit!

LECŢIA
Lecţia despre casa părăsită,
Ne pune pe gânduri...
Poate că nu era bine zidită,
Poate că temelia ei, lovită de furtună mereu,
Nu mai era bine ancorată-n Dumnezeu,
Focul dragostei ce-n noapte luminase deplin,
Poate primise alături de el, în vatră,
Foc străin,
Şi-n cele patru colţuri ale casei,
Stâlpii Legii divine,
Dovada necredinţei, păreau să se încline...
învăţăm de aici
Că tot ce e bun şi frumos

Nu poate dura,
Dacă stânca zidirii nu e Hristos;
Că fiece popas pe drum de nemurire
Lasă în urma lui altare de jertfire;
Că nu este destul să priveşti spre apus,
Dacă nu porţi în inimă casa de sus,
Că anii, venind, se scurg nepăsători,
Că şi noi, pe pământ,
Suntem doar călători...
134

CĂUTĂTOR

Căutător, am rătăcit Pe-aici, prin trista vale, Şi aurul ce l-am găsit Mi l-au furat pe cale.
Mâhnit şi plin de remuşcări, Mă-ntorc acum spre casă, Aş vrea să-L caut pe Isus în Biblia de pe masă.
Renunţ la orice căutări Vremelnic-efemere, M-aşteaptă o comoară-n cer Şi-o caut cu plăcere.

ÎN PAŞI DE NOAPTE

Coboară pe pământ, în paşi de noapte,
Zvonul că Mirele mai are puţin
Şi intră pe porţi în cetate.
întunericul, oboseala,
Pleoapele vor să-mi atingă;
De vânturi răvăşit,
Focul din candela inimii
începe încet să se stingă...
Când toate speranţele mi-au apus,
De undeva dintre stele,
O rază caldă
S-a aprins şi, la fereastra inimii mele,
Despre Domnul Isus,
Despre dragostea Sa, frumos mi-a şoptit.
Dar curând...
în lumina ei dulce am adormit...
M-am trezit în revărsatul zorilor; cu cocorii
Spre miazănoapte,
Se-ngrămădeau tulburaţi norii.
Au acoperit pe rând şi lumina ultimelor stele,
Acum mă întreb, suspinând:
Unde te voi găsi, rază a inimii mele?!
Aştept de prea mult timp,
Nicidecum nu pot renunţa!
Vino din nou speranţă divină,
Şi-aprinde tot dorul din candela mea!
136

PANĂ ATUNCI

Până voi trece din abisul de-aici
în cer, spre nemurire,
Pune-mi Tu, Doamne, în suflet speranţa
Şi-un strop din marea iubire.
Până va fi bucuria un râu Şi pacea în valuri curate şi line, Pune-mi Tu, Doamne, pe chip fericirea Şi-n palme comori de frumos şi de bine.
Până vor fi pe pământ răsunând osanale Şi Hrist' să revină,
Pune-mi Tu, Doamne, pe buze cântarea Si-n mână făclie divină!

VINE O VREME

Vine o vreme De grea încercare; Va rămâne puternic Acela ce se încrede în Domnul cel tare.

Vine un ceas
Cu o grea suferinţă;
Va trece de moarte
Acela care-L aşteaptă pe Domnul
Cu vindecare şi biruinţă.
Vine o clipă De îndelungă răbdare; Va trece cu bine de ea Acela ce ştie că Domnul îl iubeşte şi când îl doare!
138

NIMENI ŞI NIMIC

Nimeni nu poate fi
Aşa mare deodată,
S-ar schimba cursul istoriei lumii
Şi-ar plânge inocenţa toată,
La început, va fi totdeauna
Un suflet cald şi sincer de copil
Şi nimeni nu va regreta
începutul acesta frumos, dar umil.
Nimic nu ne poate opri vreodată Din creşterea noastră curată spre cer, Doar vreo eclipsă a luminii divine Sau pierderea Legii ca standard şi reper; Oricât de mult cel rău s-ar opune, Domnul Isus ne va creşte mereu, Şi doar la Chipul Său atent privind Vom fi ca El - copii de Dumnezeu.

ÎN SABAT

în ziua de Sabat Este îngăduit a face bine, Isus a spus lucrul acesta Ca să-1 ştie oricine.
Toţi cei bolnavi şi trişti Pot fi ades învioraţi, Dacă în ziua aceasta aleasă, Prin cântece sunt mângâiaţi.
Pentru Dumnezeu este o bucurie Când, în Ziua cea sfântă, Copiii Lui împart bunătate; El îi ascultă şi-i binecuvânta.
140

IN CASA DOMNULUI

în Casa Domnului E loc de pace şi iertare, în linişte solemnă Păşeşte fiecare.
Chiar şi pentru copii E-un loc liniştit şi plăcut. Aici primesc ei bucuria De a zâmbi celui trist şi tăcut.
Pe chipul Domnului Isus
E-atâta fericire
Când eu şi tu, copiii Săi,
Le oferim altora multă iubire.

ŞI NOI PUTEM

Şi noi putem
Să-i facem pe alţii fericiţi,
Chiar pe mama şi tata,
Când îi ascultăm
Şi suntem cuminţi.
Şi noi putem
Să aducem un zâmbet oricui,
Chiar celor cu care ne jucăm,
Dacă suntem amabili
Şi nu facem rău nimănui.
Şi noi putem fi gata
Să-i ajutăm pe oameni, pe deplin,
La fel cum Isus a ajutat la nunta din Cana,
Transformând apa simplă în vin.
142

DE NE VA ZICE

De ne va zice vreodată'Cel Rău: „Dă-mi, pentru o bucată de pâine,
sufletul tău!" Noi să răspundem la fel ca Isus: „Avem Cuvântul Scripturii şi ne e de ajuns!"
De ne va cere să facem o mare minune, Pentru că ne ajută îngerii din

cealaltă lume, Noi să răspundem liniştiţi, la fel ca Isus: „Nu ştim alte minuni, decât cele pe care le primim De la Tatăl de sus!"
De ne-ar promite un regat la fiecare, Doar pentru a-i aduce astăzi închinare, Noi să răspundem neclintiţi, la fel ca Isus: „Avem un Dumnezeu în cer şi ne e de ajuns!"
143
POEM I
„Crede în Domnul Isus şi vei fi mântuit".
Adevărul acesta
Răspunde şi azi
Cu aceeaşi putere
Unei lumi
Pline de păcat şi durere.
Nimic altceva
Decât încrederea în Domnul Isus
Nu ne va salva
Din atâta întristare şi plâns.
Crede în El Şi vei fi mântuit, Este o promisiune Fără început Şi fără sfârşit.
144
POEM II
„Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu..."
Ce promisiune frumoasă! Oriunde am fi Departe, acasă, Cu mama şi tata Sau cu prietenii mei, Isus ne va spune: „Eu sunt cu voi!"
în corturi umile,
în peşteri,
Printre stânci sau prin văi,
în Numele Meu
Când veţi fi adunaţi,
Eu voi fi acolo, lângă doi,
Lângă trei prieteni sau fraţi.
145
AŢI VĂZUT
Aţi văzut ce este iubirea?
Pe o mie de feţe străluceşte puterea ei
Ca un diamant, ca o stea.
Ea se împarte pe o mulţime de căi Şi doreşte cu drag să ajungă Atât la cei buni, cât şi la cei răi.
Dumnezeu a plantat-o cu grijă în inima mea,
A încolţit deja un fir verde
Şi va creşte ca o floare frumoasă,
Cu mulţi lăstari lângă ea.
Aşa a fost şi va fi iubirea mereu, Pentru că nu este doar un simplu cuvânt, Ci ea este... darul lui Dumnezeu.
146
IUBIREA
Iubirea - oare ce este ea?
„Un univers întreg", mi-ar răspunde o stea.
Dar o poţi întâlni mereu,
la fiecare pas, într-un „bună-dimineaţa" spus de bunicul Sau, mai ales... în al mamei cald glas. în fulgul de nea
ce cade pe geam liniştit, Sau, cât de frumos, într-un îmbujorat asfinţit. Şi mai ştiu de la tata, Că acest univers de iubire, Dumnezeu 1-a creat pentru voi,
- pentru tine -Şi pentru toţi copiii drăgălaşi ca mine!
IMAGINI DE DRUM
Am văzut că de la fiece casă

pleacă un drum, La capătul căruia se află tot o casă, Pelerinaj făcut de călători îndureraţi De la o casă tristă
la una ceva mai frumoasă, Drum pe care unii urcă,
iar alţii coboară, Neştiind cât de mult
pierderea sensului o să-i doară! Un drum ca acela
descris în mersul ei de-o stea, Porniţi pe el de departe, magi călători Au aflat într-o iesle pe micul Mesia; Sau drum ca cel al durerii Din Ierusalim până la Golgota, sus, La capătul căruia, îl vedem răstignit pe Isus!... Drum pe care bucuria revederii celui drag Nu mai cere repaus, Ca atunci, când, fără să ştim, Mergeam cu El alături, spre Emaus... Dar drumul despre care
îmi place acum să vorbesc,
148
Deşi e pe pământ,
se cheamă drum ceresc. E cel pe care păşesc dimineaţa, cuminte, Fără să uit rugăciunea
s-o spun înainte, E drumul pe care calc liniştit la amiază, Când ştiu că asupra mea,
din cerul Său, Tatăl veghează, Şi tot pe-acelaşi drum,
păşesc încrezător spre seară, Când mulţumind în rugă,
miresme cereşti mă-mpresoară. Pe drumul acesta,
Nu pot privi către ce las grăbit în urma mea, Mă tem că ceva de pe-aici Dragostea de cer mi-o poate fura, Ci ridicându-mi ochii spre Casa de sus, Pornesc mai departe, la drum, cu Isus...
149

CĂLĂTORILOR

Amintiri troienite de flori Vom purta cu noi în priviri, Celor ce sunt ca şi noi călători, Le vom da tot prinosul curatei iubiri.
Vor merge cu noi oricând şi oriunde Imagini despre jertfele lor, Aşa cum în urmele paşilor noştri se-aude, Pasul Celui ce ne-a fost Salvator.
Şi chiar dacă doruri vor trece şuvoi, Lăsând în urma lor atâta uimire, Se vor întoarce curând înapoi, în cerul Său, Isus le-a dat întâlnire.
150

SA FII COPIL

Uneori, să fii copil
E-o treabă grea,
Toată lumea priveşte la tine de sus
Când vrei să demonstrezi şi tu ceva!
Uneori, să fii copil E monoton şi banal, Aceleaşi jocuri pe-afară, Aceiaşi actori înăuntru, Nimic nu e nou, Palpitant şi real.
Vrem şi noi
Să fim băgaţi în seamă -
Mai multă atenţie de la un tată,
Puţină apreciere de la o mamă.
Chiar dacă vi se pare ciudat, Eu vă spun, uneori, să fii copil E mai greu decât să fii mare, E dificil şi complicat!

NU ŞTIU DE CE

Nu ştiu de ce
Toată lumea îmi zice „Bebică",
Poate am năsucul
Sau guriţa prea mică?
Nu mai am nici păr pe căpşor,
Cred că mi 1-a luat mama
Când mă mângâie cu mâna uşor,
Şi în cădită îmi fac baie mereu
Oare chiar atât de murdar să fiu eu?,..
Toată lumea în jurul meu se învârteşte;
Ei spun că mă iubesc,
Dar pe mine mă ameţeşte,

Aşa că foarte repede mi se face somn.
Pun capul meu pe perniţă
Şi, liniştit, adorm.
152

CUM E COPILĂRIA

Da, vă spun şi eu: Copilăria mea e ca o stea, Străluceşte pe toate feţele, Dar dispare când vremea e rea.
Mie mi se pare că e un mare butoi Ce răsună puternic când joaca e-n toi, Dar când sunt singur, mă uit pe o gaură mică, Nu văd clar nimica şi mi se face frică.
Pentru mine, copilăria e aşa - ca acasă -
Mama şi tata stând de vorbă la masă,
Eu şi fratele meu, adesea cuminţi,
Iar uneori deloc,
Ne mai ceartă părinţii,
Dar ne iubesc cu foc.

DACĂ MI-AR CERE

Dacă mi-ar cere cineva Să spun cu cine seamănă al meu Dumnezeu, Aş răspunde că cel mai aproape de El E, fără-ndoială, tatăl meu.
Dacă mi-ar cere cineva
Să spun cu cine seamănă îngerul meu păzitor,
Aş răspunde-ntr-o clipă
Că e la fel ca mama,
Neîncetat, veghind al meu picior.
Dacă mi-ar cere cineva
Să spun cât de mare va fi veşnicia,
Aş spune că e laolaltă cât cerul şi marea,
Podişul şi câmpia!
154

CHIAR DACA

Chiar dacă anii au trecut, Nu voi uita vreodată Paşii cei mici de la-nceput Şi-nvăţătura toată.
Sabat de Sabat, ascultam Poveşti adevărate Şi parcă-aievea le vedeam în visele din noapte.
Ce încă nu am înţeles Şi azi îmi e uimire, Cum poate oare Dumnezeu, Să fie doar iubire?!
Chiar dacă anii au trecut Şi sunt acum mai mare, Din Biblie cu drag ascult Poveşti nepieritoare!

AM NEVOIE

Am nevoie de iubire, Nu-s prea bun la ascultare, Dar în ceea ce pot face, Mă comport ca un om mare.
Nu mă credeţi, nu-i aşa? Ascultaţi şi veţi vedea!
Pot să-nvăţ un text întreg, Ştiu să colorez o carte, Dacă vreau, ascult pe mama, Şi de bucurii am parte.
Nu-i prea greu să fac aşa, Dar nu ştiu cât voi putea!
Pe Isus îl ştiu din poze, Dar îl simt şi-n inimioară, El m-ajută să fiu tare Când e frig şi vânt pe-afară;
Nu mă plâng dacă-i furtună, Domnul meu mă ia de mână!
156

ŢINTELE JUNIORULUI

Vreau să mă rog Creatorului meu în fiecare zi de dimineaţă Şi din Cuvântul Sfânt să mă hrănesc Când rouă suie pe fiece fir de verdeaţă.
Vreau să-mi fac datoria cu cinste, Pe fruntea mea să se scrie - dreptate, Curajul să-mi dea totdeauna putere, Iar în gânduri să port mereu - libertate.
Vreau să fiu atent cu propria-mi viaţă, Cu multă grijă să fiu în tot ce voi face, Vreau să respect ceea ce-mi dă sănătate Şi să ştiu să refuz chiar şi ce-mi place.
Vreau lumina ochilor să-mi fie curată Ca şi sufletul cald ce răzbate prin ea; Oricât întuneric ar veni peste mine, Doar purul adevăr va triumfa.
Vreau să cresc deplin în ascultare, Mult respect să împart tuturor, Pentru a aduce oricând bucurie Celui ce mi-a fost învăţător.
Vreau să onorez locaşul închinării divine, De aceea voi fi cu luare aminte, Nici o vorbă, nici un gest neplăcut nu voi face, Mă voi purta frumos, cum se cuvine.

Vreau să fiu recunoscut prin voie bună, Plin de speranţe şi încărcat de vise, Nici un nor nu va aduce spre mine furtună Şi voi crede neîncetat în cele promise.
Mai mult decât toate, voi lucra pentru Domnul, Voi fi alături de cei care îmi cer ajutor, In tot ce voi zice şi face, oriunde, îl voi urma pe-al meu Mântuitor.
158
TE ROG
Doamne, Te rog, trimit'e Tu pe cineva
Care să rostească Numele-Ţi minunat
Şi într-o limbă neînţeleasă ca a mea,
Dă-mi Doamne şi mie
O culoare frumoasă,
Să nu mai spună ceilalţi copii
Că am o piele-atât de negricioasă!
Nimeni nu vede
Dinţii mei albi ca de lapte,
Ei râd de mine şi, când apar în jurul lor,
Spun că se face întuneric şi noapte...
Doamne, trimite, Te rog, pe cineva
Să mă respecte, să mă iubească,
Chiar dacă sunt eu mai altfel la chip,
Totuşi, în piept îmi bate cu drag
O inimă de viţă regească!
SUNT GATA!
Sunt gata, iată am şi venit,
Am braţe puternice, muşchi de granit,
Aş vrea să înalţ o cetate pe munte,
Dar îmi trebuie peste prăpastie o punte.
Da, am găsit - voi face un pod din dreptate,
Capătul lui să poarte paşi mulţi spre cetate.
Şi eu am venit să te-ajut cu grăbire,
Cetăţii aş vrea să-i pun ferestre de iubire
Oricine va trece pe-aici
Să se simtă cu funii legat,
Să nu mai poată pleca până ce...
La noi în casă nu a intrat.
Aş vrea şi eu să pun în turn o lumină, Biblia mea de la mama e ca o candelă divină, Va străluci ca un far prin furtuni, pe zăpadă, Toţi rătăciţii pe cărări vor veni să o vadă. Da, această cetate nu poate să rămână ascunsă, Pentru că are pod din dreptate, Iubire-n ferestre şi lumină nespusă!
160
ISUSE BUN
Isuse bun,
Eu nici nu ştiu să citesc bine,
Dar mama mi-a spus
Că trebuie să îi iubesc pe toţi copiii
Aşa cum mă iubesc pe mine,
Că lucrul acesta nu e un mister.
Şi mi-a mai spus
Că, de voi face aşa,
Ultima zi de pe pământ
Va fi ca prima din cer!
într-una din zile, când ne plimbam,
îmi povestea la fel şi tatăl meu
Despre felul în care să îl iubesc pe Dumnezeu
Din toată inima, din tot sufletul

Şi cu toată puterea mea,
Mai mult decât orice altceva!
Mi-au plăcut atât de mult aceste cuvinte,
Că mi-au rămas întipărite în minte,
Dar ştiu, Isuse,
Că singur nu pot face aşa,
Vino, Tu, si locuieşte în inima mea!

DE CE SĂ MĂ TEM?

Să mă tem de frigul iernii Când lumina îmi dispare? Ştiu că Domnul mă-ncălzeşte Şi îmi pune-n suflet soare.
Să mă tem când e furtună, Vântul crengile când frânge? M-a ascuns Isus sub stâncă, Pacea-n inimă se strânge.
Să mă tem sub o privire Sub ameninţări de moarte? Ce-mi pot face nişte oameni? Domnul mi-e mereu aproape.

PENTRU TINE

Pentru Tine, Doamne, deşi sunt mic,
Aş vrea să fac şi eu ceva -
Să-Ţi ies pe potecă înainte
Cu un coşuleţ plin de merinde;
Pe sub cumpăna fântânii când vei trece,
Să-Ţi dărui un pahar cu apă rece,
Iar când vremea va fi furtunoasă
Să-Ţi strig de departe:
„Uşa este deschisă, vino la noi acasă!"
în palmele mele mici,
Să-Ţi aşezi capul şi să Te culci,
Peste fruntea obosită,
Să-Ţi mângâi rănile adânci,
De atingerea lor,
Trupul să mi se-nfioare
La gândul că nu poate fi iubire mai mare!

COLECŢIA POESIS

LAVINIA STOICA-GATAN

Lipsite de rigiditatea performanţei voite, aceste poeme ne scutesc de multe deşertăciuni artistice şi ne devin folositoare: hrană, fapte de viaţă, ca în zicerea „o mulţime de fapte aşteaptă încă nesăvârşite", autoarea preferând abstractizării estetice binele autentic al iubirii concrete. Cu o privire la părinţii ei, cu alta la copii şi neuitând deloc nici de noi, freamăt între gând şi emoţie, trăit pentru toţi. Aşa, poemele de faţă sunt în acelaşi timp şi de citit în gând, şi de spus de la „amvon", cum se zice, lucru care nu se întâmplă prea des şi oricui. Sună frumos şi-n gând, şi-n inimă şi, nu ştim prin ce taină, se vor şi împărtăşite.
BENONE BURTESCU

ISBN 973-7933-36-2